

ЦІКАВА

Газета

на вихідні

6 квітня 2018 року №14 (18) Ціна 4 грн

● ТЕМА №1

Фото Юрія ВЕЛИЧКА.

Щирі бесіди з капеланом Володимиром Трушем допомагали бійцям у важких ситуаціях.

«Освятить, отче, бліндаж, щоби за хлопців було спокійніше...»

На передовій бійцям дуже потрібна духовна підтримка. У 2015 році Священний синод Української православної церкви Київського патріархату прийняв рішення започаткувати ротації капеланів у зону бойових дій. Одягнули камуфляж і представники волинського духовенства. Серед них — настоятель храму Різдва Івана Предтечі отець Володимир Труш із Луцька

Галина СВИТЛІКОВСЬКА

ХРЕЩЕНИМ БАТЬКОМ ДЛЯ БІЙЦЯ-СХІДНЯКА СТАВ СТАРШИНА ІЗ ЗАКАРПАТТЯ

— Переді мною дорога на Схід була вже проторована нашими волинськими священиками, тож мені було легше освоїтися, знайти спільну мову з бійцями і з місцевим населенням. У жовтні 2016 року прибув у Мар'їнку, що поблизу Донецька, на першу ротацію. У капличці при штабі там щонеділі і на свята відправляли літургію. От і я в суботу ввечері, як тільки приїхав, провів службу, а після неї вийшов разом із військовими на подвір'я. Ми бесідували, але задзвонив телефон, і я на крок відстав. Раптом

у якусь мить почув біля вуха характерний звук, аж уголос здивувався: «Куля, чи що?» Хтось засміявся, але цвяхнуло з другого боку, крикнули: «Снайпер! На землю!» Відповіли в укриття, і я подяку-

Про себе наш співрозмовник волів не говорити. Більше розповідав про хлопців, з якими зріднився на Сході, з якими їв кашу з одного казанка, рубав дрова, «латав» бліндажі після обстрілів.

вав Богу, що всі вціліли, — так відповів отець Володимир на запитання про його бойове посвячення у капелани.

Оце й усе, що вдалося вивідати, бо про себе наш співрозмовник волів не говорити. Більше розповідав про хлопців, з якими зріднився на Сході, з якими їв кашу з одного казанка, рубав дрова, «латав» бліндажі після обстрілів, а у години затишшя довго бесідував, слухав їхні історії-сповіді. Хтось залишив удома стареньку маму, хтось — вагітну дружину. Часто просили, як до них телефонували рідні: «Візьміть, отче, трубку, поясніть, чому ми мусимо бути тут, заспокойте, щоб не плакали». Не відмовляв і у таких ситуаціях.

— Підійшов якось старший взводного опорного пункту: «Отче, я сам не особливо віруючий, але освятить і наш бліндаж, щоби за хлопців було спокійніше, хочу знати, що все зробив для них». У складні моменти більшало сповідників. Відсунеш набір боєприпаси — покладеш Дари, щоб задовольнити духовні потреби в сповіді, причасті. Якось навіть охрестив одного молодого бійця, — згадує капелан. — Хрещеним батьком для 18-річного східняка, який виріс у дитбудинку, став старшина із Закарпаття. Разом на позиції стояли троє кумів з одного села у Карпатах і той хлопчина, якого вони опікали.

Закінчення на с. 7 >>>

Таким зобразив Сина Божого художник Ель Греко.

Чи справді Ісус Христос воскрес із мертвих?

Усі ми думаємо про те, що буде після смерті. Чи несе вона кінець нашій свідомості? Ісус Христос вчив, що людське існування не закінчується після фізичної смерті. Він зробив дивовижну заяву: «Я є воскресіння і життя. Ті, хто вірять у мене, навіть умерши будуть жити»

Наталка ЧОВНИК

За розповідями найближчих очевидців, Ісус Христос показав свою владу над смертю, воскреснувши через 3 дні після розп'яття і поховання. Саме ця віра у воскресіння дає надію християнам протягом понад 2000 років. Але не всі сподіваються на життя після смерті. Філософ-атеїст Бертран Рассел писав: «Я вважаю, що після смерті моє тіло буде гнити, а від мого «я» нічого не залишиться». Очевидно, Рассел не вірив

Зауважимо лише, що скептики на відміну від циніків зацікавлені в наданні доказів. Вони застосовують розумні аргументи до всіх без винятку спірних питань, у тому числі до так званих священних корів, якою є релігія. До когорт належав і англійський журналіст Френк Морісон. Вважаючи, що воскресіння було міфом або обманом, він почав досліджувати його з метою спростування. Морісон написав на цю тему цілу книгу, яка стала досить відомою, але з причин, що

Я дійшов висновку, що воскресіння Ісуса Христа — найбільш шкідливіший обман, або ж найбільш фантастичний факт за всю його історію.

у слова Ісуса Христа.

Багато скептиків намагалися спростувати воскресіння. Один із них — американський науковець Джош Макдауел. Він витратив більше 700 годин на дослідження доказів воскресіння, і зрештою сказав наступне: «Я дійшов висновку, що воскресіння Ісуса Христа — найбільш шкідливіший і безсердечний обман, нав'язаний людству, або ж найбільш фантастичний факт за всю його історію».

То чим є Пасха — неймовірною подією чи шкідливим міфом? Давайте подивимося, що виявили і до яких висновків дійшли ті, хто вивчав це питання.

відрізнялися від початкового задуму. Приступаючи до роботи журналіст вважав, що є лише п'ять правдоподібних пояснень того, що могло статися понад дві тисячі років тому:

1. Ісус Христос насправді не помер на хресті.
2. Воскресіння було змовою.
3. В учнів Христа були галюцинації.
4. Історія про воскресіння — легенда.
5. Воскресіння дійсно відбулося.

Закінчення на с. 3 >>>

● ПУЛЬС ТИЖНЯ

Життя після розлучення: хтось тікає за кордон від аліментів, а хтось — до коханки

Найрезонансніші події в житті країни та світу очима наших журналістів

Тренер «Шахтаря» кинув дружину з дітьми заради секретарки Рината Ахметова

Недаремно колишня «друга половинка» 45-річного португальського тренера Паулу Фонсеки не хотіла відпустити його в Україну

Дружина не вирушила з ним на нове місце роботи через дітей. І ось наслідок — почуття не пройшли випробування відстанню. Паулу та Сандра, з якою він прожив 20 років, розлучились. У них є двоє дітей — син 18-ти років та 13-літня донька.

Хто ж зміг закрутити голову португальцеві? Її звати Катерина Остроушко, вона прес-секретар олігарха Рината Ахметова (на фото). Катерині — 27 і з мільярдером співпрацює з 19 років. Пара публічно підтвердила свої стосунки — у соцмережах похвалились спільними фотографіями, де разом проводять час.

Foto sport.ua.

Футбол коханню — не завада!

«Офіцери, офіцери, ваше серце ТЕПЕР під прицілом...»

Трьох працівників тернопільської поліції відправлять у зону бойових дій на Донбас

Причина — в одному з міських кафе вони замовили пісню російського співака Олега Газманова «Офіцери» і танцювали під неї. Згодом поліцейські самі попросилися в зону бойових дій, аби виправити допущену помилку. Їхнє рішення підтримав керівник обласної поліції Олександр Богомол. У Тернополі російські пісні заборонені міською владою.

Родина знайшла доньку після 24 років пошуків

Надзвичайна історія сколихнула Китай, де багато людей святкують це щасливе возз'єднання

Вонг Мінгінг та його дружина Лю Денганг увесь цей час не полишали надії знайти доньку. Батько спеціально влаштувався таксистом у місті Ченду у надії випадково підібрати її як пасажера! Але возз'єднатися родині допомогли соціальні мережі — донька сама зв'язалась із батьками, побачивши допис про пошуки.

Дівчинка зникла у трирічному віці. Батьки продавали фрукти на вулиці і відволіклись, а коли закінчили обслуговувати покупця, побачили, що доньки нема. Дізнавшись через пресу про відчайдушні зусилля знайти дитину, художник з поліції намалював її такою, якою могла б виглядати дорослою. На оголошення відгукнулася жінка. Вона мала шрам на лобі, як на малюнку. Аналіз ДНК на батьківство дав позитивний результат! У вівторок батько, мати та донька возз'єдналися. Кон Інґ заявила: всі їй казали, що в неї немає матері. Місцеві ЗМІ пишуть, що дитина росла у місті за 20 кілометрів від Ченду, проте не уточнюють, як сталось, що її відлучили від батьків.

Foto youtube.com.

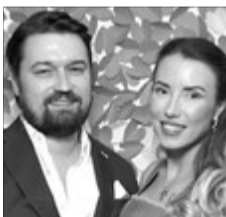
Вони чекали цієї миті майже чверть століття...

Нова дружина Юценка називає його Кавунчиком

Екс-президент зізнався, що в нього вже півроку є нова невістка

Старший син політика Андрій Юценко одружився вдруге — з Оленою Безуглою (обоє на фото). Свекор називає її «козачкою», бо із Запоріжжя. Сама Олена свого чоловіка кличе Кавунчиком. «У них давня історія була, потім перерва. А далі знову знайшли одне одного», — розповів екс-президент. Олені — 34, вона на два роки старша від Андрія. Новоспечена невістка Юценка займається ресторанным бізнесом.

Із першою дружиною Лізою Єфросиніною, сестрою відомої телеведучої Маші Єфросиніної, Юценко-молодший розлучився у 2012 році, в них є спільна донька Варвара. Ліза теж удруге вийшла заміж.

Трампу домалювали рило

Популярний американський світський журнал «New York Magazine» вийшов у світ із зображенням президента США в образі свині (на фото)

Автор статті Джонатан Чейт заявив, що за 500 днів правління Трампа в Америці стала процвітати корупція. Під світліною на першій сторінці журналу написано: «Це не змова. Не некомпетентність. Не жорстокість. Це корупція, дурню».

Антіну Мухарському нарахували 27 тисяч гривень виплат на дітей

Таку суму аліментів він має сплачувати щомісяця

2 квітня відбулося судове засідання у справі аліментів, які Антін має платити своїм нащадкам від Сніжани Єгорової. Суд постановив, що Мухарський повинен виділяти по 8 тисяч гривень на одну дитину. Якщо сюди додати 3 тисячі гривень, які інший суд зобов'язав виплачувати на дитину від першого шлюбу, то виходить, що шоумену доведеться розкошелитись на 27 тисяч гривень. Це його дуже обурило. Артист заявив, що нічого не винен, адже і так «добровільно залишив дружину й дітям усе нерухоме майно, нажите у шлюбі, — великий замиський будинок і чотирикімнатну квартиру в Києві». Він сказав, що сума у 27 тисяч перевищує президентську зарплату 22 тисячі. «Жінки мають необмежену владу над дітьми, які стають заручниками і засобом шантажу для татусів «утром дєньгі — вечером дєті», — заявив Мухарський. На його думку, чоловіки в Україні тепер безправні.

Як відомо, перед прийняттям закону, що встановлює жорсткіші рамки для тих татусів, які ухиляються від сплати аліментів, Мухарський виїхав за кордон. Сказав, що зробив це від безвиході і навіть обмовився, що думає про самогубство.

Foto ednist.info.

В Узбекистані вкрадене теля везли автомобілем класу люкс

У провінції Бухара поліція затримала двох чоловіків, упіймавши їх із худобою на... задньому сидінні дорогої машини!

Щоб не викликати підозру, вони перевозили бичків легкового «Malibu Chevrolet» білого кольору. Злодіїв спіймали на гарячому. Теля виявилось чималим, тож у поліції неабияк здивувались, як зловмисникам вдалось запхати тварину у салон.

● ПРЯМА МОВА

Володимир В'ЯТРОВИЧ, голова Українського інституту національної пам'яті, про затримання активіста Майдану, Народного героя України, експертів батальйону «Дніпро-1» Івана Бубенчика за підозрою у вбивстві бійців спецпідрозділу «Беркут» на Майдані (Бубенчик не заперечував, що стріляв у бік беркутівців і нібито убив двох. — Ред.):

20 лютого 2014 року вранці Іван Бубенчик стріляв по беркутівцях і вбив кількох із них. Це було після того, як вони вбили кілька десятків майданівців, і перед тим, як готувалися вбити ще сотні. Нині його заарештували. Бубенчик був одним із тих, хто змінив історію Майдану. Результат суду над ним може змінити долю нашої країни. Якщо Іван стане єдиним, кого ув'язнять за вбивства взимку 2013–2014 років, ми можемо повернутися в минуле до Майдану. Вирок має показати, що для нас важливіше: право чи закон. Врешті — чи були події чотирирічної давності революцією, тим паче Гідності. Якщо так — Іван має бути вільним!

● СПАСИТЕЛЬ СВІТУ

Чи справді Ісус Христос воскрес із мертвих?

Закінчення. Початок на с. 1

Наталка ЧОВНИК

НЕ СМЕРТЬ, А ВТРАТА СВІДОМОСТІ

Морісон казав, що перш ніж узяти на себе роль кримінального слідчого, спочатку треба підтвердити наявність тіла. Адже, зрештою, бувають випадки, про які повідомляють газети, що якийсь «труп» у морзі заворушився і виявився живою людиною. Чи не могло так статися з Ісусом Христом? Дехто висловлює припущення, що він не вмер під час розп'яття, і прохолодне повітря гробниці сприяло його оживленню. Але так званій теорії втрати свідомості суперечать медичні покази. Спис, що пронизав ребра Ісуса, пробив не тільки праву легеню, але й перикардій, серце, гарантуючи смерть. Крім того, підтвердження загибелі можна знайти в істориків-нехристиян, які жили в один час з Ісусом: Лукіана, Йосипа Флавія, Тацита. Це схоже на те, якби ви вирушили в історичний архів і виявили там, що якась солідна газета у першому столітті нашої ери дала головним анонсом статтю, що Ісус був розп'ятий і помер. Досить переконливий доказ.

ПИТАННЯ ПОРОЖНЬОЇ ГРОБНИЦІ

Далі Морісон задумався над місцем поховання Ісуса. Гробниця належала члену синадрию (вищого релігійного зібрання) Йосипу Аримафейському. У Стародавній Юдеї такі люди користувалися авторитетом, їх знали всі. В іншому випадку іудейські лідери одразу викрили б цю історію як обман, щоб спростувати воскресіння. Крім того, гробниця Йосипа мала бути відомим місцем, яке неважко відшукати, тому будь-які припущення на зразок «Ісуса загуляли на кладовищі» потрібно виключити.

Іудейські священники звинуватили учнів Христа у викраденні його тіла. Але ж гробницю цілодобово охороняли римські воїни з числа досвідчених стражників (від 4 до 12 чоловік)! Як могли такі професіонали допустити зникнення? Прослизнути через варту і відсунути двотонний камінь було практично неможливо. Проте він виявився відсутнім, і тіла в гробниці не було.

Якби його знайшли в іншому місці, воскресіння швидко викрили б як обман. Але історія вперто мовчить про такі свідчення. Тому не маючи ніяких даних про викрадення тіла, при явно порожній гробниці, Морісон прийняв факт зникнення Христа як переконливий.

Син Божий пообіцяв безсмертя тим, хто повірить у Нього.

ПОГРАБУВАННЯ МОГИЛИ

Далі він почав вивчати мотиви вчинків апостолів. Можливо, так зване воскресіння було результатом викрадення тіла із подальшою змовою? Якщо це так, то як пояснити

“**Будда мертвий. Мухаммед мертвий. Мойсей мертвий. Конфуцій мертвий. Але Христос живий. Я переконався, що це правда.**”

всі описані появи Ісуса після Пасхи? Багато людей вперто вірили в його воскресіння, і коло таких ставало дедалі більшим.

Гробниця була дійсно порожньою. Але учнів Христа, напевно, згуртувала не просто відсутність тіла (як вони могли в це повірити, якби самі викрали його?). Щоб апостоли перестали сумувати, ховатися і почали безстрашно проповідувати, що бачили живого Христа, мало статися щось незвичайне.

Пізніше, за свідченнями очевидців, усі учні бачили Його за різних обставин більше десяти разів. Вони розповідали, що Він показав їм свої руки і ноги, просив доторкнутися. Трапезував з ними і одного разу постав живим перед групою більш ніж 500 послідовників.

Поведінка учнів Христа абсолютно збивала Морісона з пантелику. Той факт, що 11 колишніх боягузів раптом виявилися готовими терпіти приниження, тортури і смерть, однаково заводив у глухий кут. Усі апостоли, крім одного, прийняли мученицьку смерть. Як вони могли піти на страждання за брехню, якщо знали, що самі ж укресли його тіло? Звісно,

ісламські терористи 11 вересня 2001 року довели, що є люди, готові померти за хибну ідею. І все ж бути готовим піти на муки за відому брехню — це божевільня. Тож поведінка учнів Христа відповідала істинній вірі в те, що їхній учитель живий.

МОЖЛИВО, ЦЕ БУЛИ ГАЛЮЦИНАЦІЇ?

Дехто стверджує, що апостоли збожеволіли після розп'яття, і їхнє бажання бачити Христа живим викликало масову маячню. Але психологи кажуть, що галюцинації — індивідуальне явище. За своєю природою вони властиві тільки одній конкретній людині. Групової галюцинації просто не може бути. Два головні лідери ранньої церкви — апостоли Яків та Павло — зустріли воскреслого Ісуса, причому кожен із них не очікував від зустрічі нічого доброго. Особливо Павло, який очолював переслідування християн, і його навернення залишається нез'ясованим, за винятком власного свідчення, що Ісус з'явився йому воскреслим.

ВІД БРЕХНІ ДО ЛЕГЕНДИ

Дехто називає історію про воскресіння легендою, яку започаткували одна людина або кілька, які брехали чи думали, що бачили воскреслого Христа. З часом вона розрослася і була прикрашена. Але теорія має кілька слабких місць: **1.** Легенди рідко отримують розвиток, коли є багато живих очевидців, готових їх спростувати. **2.** Новини про воскресіння поширилися занадто швидко, чого не буває з легендами. **3.** Легенди передаються усно, а не через історичні документи, якими були Євангелія.

ЧОМУ ХРИСТІАНСТВО ПЕРЕМОГЛО?

Найбільше Морісона спантеличив той факт, що «такий слабенький, незначний рух зміг взяти верх над підступні-

стю іудейських первосвящеників і над могутністю Рима». Чому він переміг, подолав стільки непереборних перешкод? Журналіст писав: «Протягом двадцяти років твердження цих селян із Галілеї підірвали підвалини іудейської церкви... Менш ніж через п'ятдесят літ ці твердження почали загрожувати існуванню Римської імперії. Чому вони перемогли?»

За всіма правилами, християнство мало б померти біля хреста в той момент, коли учні кинулися рятувати себе. Але апостоли все ж виявилися вірними вченню і заснували зростаючий рух. «Уявіть психологічну абсурдність такої картини, коли купка переляканих боягузів забила від страху в найдальшу кімнату, а через кілька днів перетворюється на згуртовану групу, якій не страшні ніякі переслідування. І таку величезну перемену намагаються пояснити якоюсь жалюгідною причиною».

НЕСПОДІВАНИЙ ВИСНОВОК

Виключивши легенду, галюцинації, маючи значну кількість очевидців появи Ісуса після смерті і незрозумілу трансформацію тих, хто бачив Його і їхній вплив на світ, Морісон дійшов висновку, що був неправий у своєму запереченні воскресіння Ісуса Христа. І тоді він почав писати іншу книгу під назвою «Хто відсунув камінь?». У передмові до неї зізнався: «По суті це сповідь і особисті переживання людини, яка задумала одне, а зробила зовсім інше. Вивчивши факти, я повірив у те, що раніше заперечував: Ісус насправді воскрес із мертвих. У нього є такі повноваження і така «вірча грамота», яких немає в жодного релігійного лідера. Будда мертвий. Мухаммед мертвий. Мойсей мертвий. Конфуцій мертвий. Але Христос живий. Я переконався, що це правда».

● ДЛЯ ДУШІ

«Коли моя мати заходить до церкви...»

Василь
ГЕРАСИМ'ЮК,
поет, лауреат
Шевченківської
премії 2003 року

Коли моя мати заходить до церкви, вона нікого не помічає, доки їде на своє місце. Вона зупиняється маленькою дівчинкою, майже прозорою у золотому повітрі під склепінням маленької карпатської церкви. Дівчинка оглядається і, коли впевнюється, що її мама стоїть позаду, одразу бачить усіх. Вона вже знає, де хто стоїть. І все вона чує: як тонко виводить на хорах наречена її рідного вуйка і навіть, як по різкому обличчю її тата котиться сльоза, коли вперше на Великдень заспівають: «Христос воскрес!». Вона ніколи не дивується: як це у невеличкій церкві вмістилося стільки народу нинішнього і дуже давнього, і звідки навколо кожного стільки золотого повітря? Іноді моя мати виходить із церкви маленькою дівчинкою, яка вже знає, що всі її вуйки і вуйни, які живуть на всіх найдальших на світі верхах, виходять услід за нею і лягають пліч-о-пліч навколо церкви, і між ними вже немає місця.

...Котиться сльоза, коли вперше на Великдень заспівають: «Христос воскрес!»

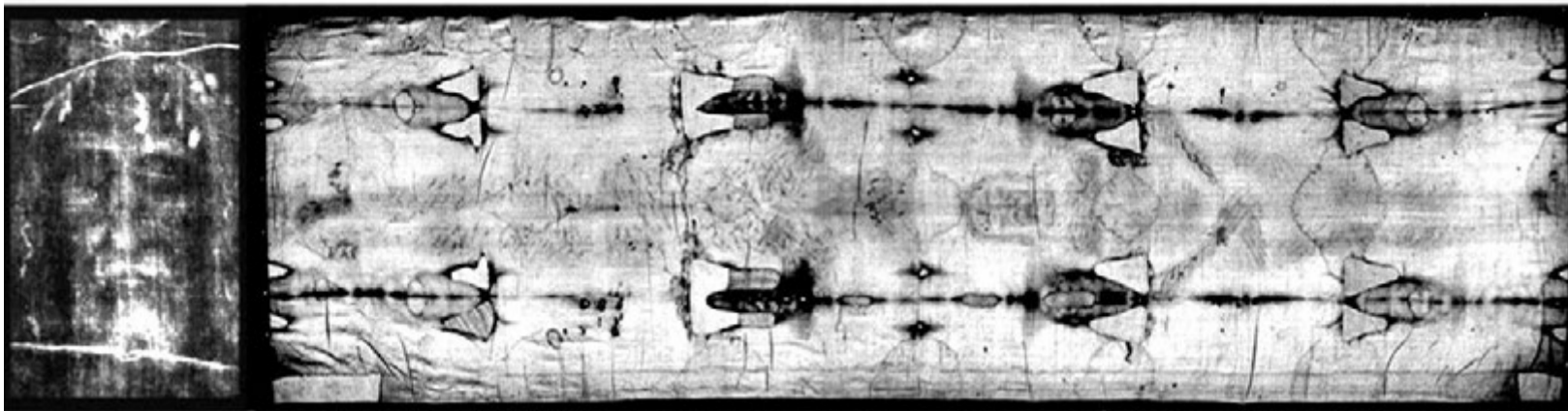
Найлегше їй повертатися додому із великодньою ношею в руках. Вона спочатку заходить до стайні і посвячену ношу тричі кладе на хребет корові, вимовляючи те, що вимовляється тільки тої днини і тільки там. Коли моя мати заходить до церкви, я стою за порогом, доки маленька дівчинка під склепінням маленької карпатської церкви зустрічається поглядом з усіма.

фото ar25.org.

Художник Олександр Охупкін такою побачив Богородицю з Дитям.

● ЗАГАДКИ ІСТОРІЇ

Відбиток обличчя Ісуса Христа, що залишився на тканині.

Щоб з'ясувати справжній вік полотна, його досліджували на атомному рівні.

«Туринська плащаниця ніби чекала нашого часу»

В останні 100 років заголовки «Туринська плащаниця виявилась підробкою», «Туринська плащаниця — справжня» регулярно з'являються у світовій пресі. Тим паче учені постійно дають для цього поживу, не припиняючи спроб зробити «остаточне» дослідження полотна. Але воно так і залишається загадкою, до кінця не з'ясованим феноменом

Василь РОГУЦЬКИЙ

«ГОСПОДНІ РИЗИ» ВИКРАЛИ ХРЕСТОНОСЦІ?

Туринська плащаниця — це льняна тканина розміром 4 м 41 см на 1 м 13 см, яка понад 400 років зберігається в італійському місті Турин у соборі Святого Іоанна Хрестителя. Частина віруючих вважає, що саме в цей саван, на якому залишились відбитки лика та тіла, був загорнутий Спаситель після хресних страждань та смерті.

В усіх чотирьох Євангеліях справді йдеться про те, що для захоронення Христа використовувалась плащаниця. Після Його воскресіння про пелени, які апостол Петро побачив у порожній гробниці, повідомляють євангелісти Лука та Іван. Та чи є Туринська плащаниця саме ТИМ полотном? Католицька церква офіційно не визнає її справжньою, проте називає важливим нагадуванням про Страсті Христові.

Втім, багато віруючих таки переконані, що це дійсно похоронний саван Христа. Достовірних письмових підтверджень цьому нема, але є деякі згадки. Наприклад, про лик Ісуса, відбитий на полотні, який опинився у місті Едеса (сучасна Туреччина) у 544 році. Або про «похоронні ризи Господні», які зберігались у Константинополі у каплиці Богородиці. Учасник та літописець IV хрестового походу (1202–1204 роки),

в ході якого був взятий та пограбований Константинополь, Роберт де Кларі також згадує про «саван, яким був обгорнутий наш Господь», і який зник після того, як місто розграбували. Тоді хрестоносці вивезли до Європи багато реліквій...

Точно відстежити історію Туринської плащаниці можна лише від 1353-го, коли «шляхетний лицар і чоловік віри» Гефро де Шарні помістив її у засновану ним церкву в своїй феодальній власності Лірі у Франції. А от де він її взяв — звідкись привіз чи виготовив сам — не сказано... Через 200 років після цього плащаниця потрапила в Турин, де й зберігається донині.

ЗОБРАЖЕННЯ, ЯКЕ НЕМОЖЛИВО ПОЯСНИТИ

Християнська реліквія не була б такою відомою на цілий світ, якби людство не придумало... фотографію. Точніше, якби Секондо Піа не спробував зазнімкувати плащаницю у 1898 році. Результат роботи майстра ошелешив його самого! Як фахівець, Піа знав, що на негативі все представлено у зворотному вигляді, тобто світлі частини повинні бути темними і навпаки. Як правило, це не дає повної картини і лише після проявлення створюється нормальне зображення. А тут усе вийшло навпаки! Негативне відтворення ви-

Картина XVI століття пояснює як з'явилося зображення на плащаниці.

явилось позитивним і дало змогу розгледіти не лише на обличчі, але й у фігурі такі деталі, які раніше побачити було неможливо!

Вражаючи знімки посправжньому привернули увагу світу до Туринської плащаниці. Вона стала предметом постійного дослідження науковців та істориків як із числа віруючих у Христа людей, так і запеклих атеїстів. Спроби встановити її справжній вік не лише за письмовими джерелами, а й із використанням новітніх технологій не припиняються й досі.

Одне з найвідоміших досліджень було проведе-

но у 1988-му за допомогою радіовуглецевого аналізу трьома авторитетними лабораторіями у Швейцарії, Англії та США. Дослідження засвідчили: плащаниця виготовлена в період середньовіччя між 1275 та 1381 роками, тобто набагато пізніше смерті Христа! Але... дуже скоро результати цього дослідження поставили під сумнів. По-перше, у 1532-му плащаниця піддавалася дії високої температури, коли була врятована з пожежі (вогонь знищив дзвіницю, де в срібній скрині лежала плащаниця), що спотворює дані радіовуглецевого аналізу.

По-друге, один із перших дослідників плащаниці Раймонд Роджерс вважає, що тоді для аналізу взяли зразки не основної тканини, а латок, які наклали пізніше.

У 2013 році професор університету Падуї Джуліо Фанті провів комплексне обстеження Туринської пла-

Обстеження Туринської плащаниці методом інфрачервоної та раманівської спектроскопії підтвердило, що час її створення припадає на 33 рік до нашої ери, плюс-мінус 250 — тобто, практично на епоху, в якій жив Христос.

щаниці методом інфрачервоної та раманівської спектроскопії і заявив, що час її створення припадає на 33 рік до нашої ери, плюс-мінус 250 — тобто, практично на епоху, коли жив Христос.

Та хто би із дослідників якої позиції щодо віку Туринської плащаниці не дотримувався, для всіх загадкою залишається сам механізм

її створення. Це, власне, і є суттю так званої таємниці Туринської плащаниці. Адже вона — не намальована картина. Там нема фарби, просто у деяких місцях поверхня льняних волокон незрозуміло чому змінила колір. При тому, за даними Національного агентства з нових технологій Італії, краплі крові проникли глибоко у тканину. Це означає, що вони з'явилися на ній до появи відбитків. Крім того, всі криваві плями мають чіткі обриси, відтак, можна припустити, що тіло не знімалося з простиратла. Також на тканині відсутні ознаки розкладання, які зазвичай проявляються через 40 годин після смерті. Тож дослідники зробили висновок про те, що тіло знаходилося на полотні не більше двох днів.

Однією з версій появи зображення на тканині називають могутній струмінь світла. Але тоді загальна потужність необхідної ультрафіолетової радіації має бути такою великою, яку не в змозі виробити жоден з існуючих нині джерел ультрафіолетового випромінювання.

...Очевидно, що вичення Туринської плащаниці триває й далі. Для віруючих вона залишатиметься нагадуванням про Страсті Христові, а для вчених — «науковим пазлом — складним та захопливим». «Це документ, який справляє враження, ніби він очікував на наш час», — говорить Папа Іван Павло II.

До речі

- За переказами, плащаниця деякий час зберігалася в апостола Петра, а потім передавалася від учня до учня.
- Плащаниця зберігається під постійним комп'ютерним контролем тиску, температури та вологості, у розгорнутому вигляді в коробці з прозорого броньованого скла вагою 1100 кг, наповненій інертним газом та схованій від прямого сонячного проміння. Вона має постійне місце у лівій каплиці Туринської катедрі, але є закритою для відвідувачів і прочан.
- Існує кілька копій Туринської плащаниці, які виставляють у храмах для молитви перед нею.
- На плащаниці добре видно два образи чоловічого тіла в повний зріст. На одній половині — він зі складеними руками і ногами, що рівно лежать; на іншій — те ж тіло зі спини. На тканині відбилися сліди синців на голові, крові на зап'ястях і ступнях ніг, сліди від ударів батогами на грудях, спині і ногах, велика кривава пляма від рани на лівому боці...

ЦІКАВА
Газета
на вихідні

Тижневик
«Цікава газета на вихідні»
www.volyn.com.ua

Засновник: Товариство з обмеженою відповідальністю «Газета «Волинь»
Головний редактор і відповідальний за випуск ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович
Зареєстрована 6 жовтня 2017 року.
Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі газети «Волинь-нова»

Адреса редакції і видавця:
43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13

E-mail: tsikava.gazeta@gmail.com,
reklama.volyn@gmail.com

Телефонуйте: у приймальню — (0332) 72-38-94,
з питань реклами — (0332) 77-07-70,
приватних оголошень — (0332) 72-39-32,
розповсюдження — (0332) 72-38-94.

ТЗОВ «Газета «Волинь» п/р 26008055520122
КБ «ПриватБанк», МФО 303440 ЄДРПОУ 02471695

Друк офсетний. Обсяг — 4 друковані аркуші
Передплатний індекс: **60307**
Реєстраційний номер
КВ № 22953-12853Р 06.10.2017 р.
Віддруковано: Поліграфічне видавництво
«А-Прінт» ТОВ «Дім», м. Тернопіль.
Тел.: (0352) 52-27-37, (067) 352-18-51,
сайт www.a-print.com.ua
Тираж **14550** Замовлення №776

● НАША СВЯТИНА

Стріли поверталися назад і ранили тих, хто їх пускав

«Треба попросити у Богородиці заступництва — і все вийде!» — завжди казала моя бабуся, підводячи мене, маленьку дівчинку, до ікони Почаївської Богоматері у нашому Свято-Михайлівському храмі. Вона була неписьменною, але знала чимало молитов і церковних піснеспівів, яких навчила і мене. У Почаєві я була лишень один-єдиний раз, але ці відчуття неймовірного трепету, коли ти знаходишся на землі, по якій ступала нога Діви Марії, коли перед тобою сяють срібні ризи і усмішка Богоматері, спонукають схилитися у земному поклоні

Людмила ВЛАСЮК

ЧУДЕСА ЗЦІЛЕННЯ НЕСКІНЧЕННІ, ЯК І ПОТІК ПАЛОМНИКІВ

Вісім століть тут лунає молитва! Цей храм, де очищуються людські думки та умиротворюється душа, став для мене маленьким островцем спокою. Сюди хочеться повертатися знову, щоб відчувати, як серце наповнюється Божою благодаттю. Зараз Свято-Успенська Почаївська лавра ніби живе в очікуванні весни. Виблискують на сонці золоті куполи дзвіниць з хрестами. Через те, що святиня побудована на горі, її білі стіни з височенними банями видно за 20 кілометрів. Кожного дня о п'ятій ранку в Успенському соборі, освітленому одними лампадками в ранкових сутінках, монахи читають молитви. Чудотворний образ Почаївської Божої Матері повільно опускається і зупиняється на рівні людського зросту. «Пресвята Богородице, помолись та захисти!» — чується з уст постріблених сивиною старців та діток, незвично притихлих. Цю мить кожен збереже у своїй душі немов найкоштовніший дар на все подальше життя.

Чудеса зцілення ікони нескінченні, як і потік паломників, які ідуть на Почаївську гору, де в XIII столітті залишила свій слід Пречиста. Одного ранку ченці, вийшовши з печер після молитви, побачили... Матір Божу в ореолі вогняного саява. Показавшись перед людом, вона піднялася на небо, а на скелі залишила знак правої ступні, який відбився на твердому

Уже понад 400 років святий образ Почаївської Божої Матері творить чудеса.

Філіп, сліпий від народження, закривши обличчя руками, впав на коліна перед святим образом, щиро молився і просив у Бога: «Хоч раз подивитись на світло». А коли опустив руки, побачив полум'я свічки і закричав: «Я прозрів!»

камені, як на розплавленому воску. Сьогодні він знаходиться під склепіннями Успенського собору. Досі наповнюється водою, яка майже вісім століть приносить зці-

лення стражденним.

1559 року грецький митрополит Неофіт приїхав на Волинь, щоб поклонитися сліду благодатної ступні. В подяку за гостинність,

яку надала йому в своєму маєтку шляхтичанка Анна Гойська, до володіння якої і належав Почаїв, владика благословив її іконою Пресвятої Богородиці. Довго перебувала святиня в каплиці панської садиби. Служниці багато разів споглядали її в дивному сяйві. Богоматір уві сні являлась і самій поміщиці. Одного разу, побачивши, як від образу сходить сонячне світло, жінка зрозуміла, що ікона має особливу благодать. За молитвами біля неї стали відбуватися чудеса. Перше диво зцілення сталося саме в будинку Анни. Її брат Філіп, сліпий від народження, закривши обличчя руками, впав на коліна перед святим образом, щиро молився і просив у Бога: «Хоч раз подивитись на світло». А коли опустив руки, побачив полум'я свічки і закричав: «Я прозрів!» Після цього Анна Гойська закликала ченців, які відслужили молебень, і святиню хресним ходом перенесли на Почаївську гору, на якій у печері жили монахи.

**«ЗДАЄТЬСЯ САМА ТИ,
О МАТИ, ВЛАДИЧИЦЕ,
МІЖ НАМИ У ХРАМІ СТОІШ»**

Влітку 1675 року під час Збарзької війни з турками полки, що склалися з татар, підійшли до Почаївської святині, обступивши її з трьох сторін. Слабка дерев'яна монастирська огорожа, як і кілька кам'яних будівель обителі, врятувати від нападу не могли. Тоді і монахи, і миряни, які

знайшли прихисток під покровом лаври, звернулися до небесних захисників: Пресвятої Богородиці і преподобного Іова Почаївського, щиро молилися, припадаючи до чудотворного образу Божої Матері. Зі сходом сонця татари почали штурм монастиря. Ігумен обителі велів співати акафіст до Божої Матері. З першими словами над храмовою святинею з'явилася сама Пречиста Богородиця з небесними ангелами, що тримали оголені мечі. Татари сприйняли небесне воїнство за примару, в сум'ятті стали стріляти в Богоматір, але стріли поверталися назад і ранили тих, хто їх пускав. Жаж охопив нападників, вони кинулися втікати. Деякі з них згодом прийняли православну віру і залишилися в обителі назавжди.

Уже понад 400 років у цьому храмі відбуваються чудеса. І по цей день Божа Матінка являє свою милість. Із вдячності люди жертвують, залишаючи біля ікони, золоті каблучки, ланцюжки, натільні хрестики. Стоять тут і милиці, які поставив чоловік після зцілення. У щоденному житті дуже важко розповісти комусь правду про себе, тому що відвертість людини можуть використати проти неї ж. Потрібно підлаштовуватись, лукавити, блазнювати. Скрізь необхідно грати роль. У такі моменти людська душа закривається. А там, стоячи навколійки перед Святим образом Божої Матері, серце, сповнене сльозами і сповіддю, стає чистим і світлим у своєму одкровенні. І мимоволі підноситься до небес із вуст церковний піснеспів:

*«Як гарно у храмі Твоїм,
Богородице,
Як легко душі і тепло.
Спокійно і вільно тут кожному
молиться,
На радість, на щастя й добро.
Здається сама Ти, о Мати,
Владичице,
Між нами у храмі стоїш.
Своїм омофором Ти нас
покриваєш,
На всіх співчутливо глядиш».*

● Я ТАК ДУМАЮ!

Що сьогодні люди попросили б у Ісуса?

Коли Спаситель увійшов до Єрусалима, народ радісно зустрічав Його криками «Осанна!», кидаючи під ноги одяг та пальмові гілки

**Олександр ТУРЧИНОВ,
секретар Ради національної
безпеки і оборони України,
колонка на сайті Цензор. нет**

Вони щиро раділи Йому, тому що знали: Христос лікував невеличкі хвороби, а напередодні воскресив померлого Лазаря. Він годував кількома хлібами та рибами тисячі зголоднілих людей, перетворював воду на вино.

А ще казали, що Він чомусь учив, але для багатьох це було неважливо, коли можна поїсти «на халяву», вилікувати свій геморої та ще й хильнути міцного напою. Вони кричали: «Цар Іудейський, Месія!» — ну а хто ще може творити такі дива!

А Ісус в Єрусалимі не став годувати та лікувати натовп. Навіть дешевої самогонки — і то з води не вигнав. Але вигнав торговців із храму та з боєм дивився на людей, які не розуміли, навіщо Він до них прийшов, і чекали дива. Господь прийшов у цей світ не для того, щоб розважати натовп, являючи дива, не для того, щоб усіх годувати екологічно чистими харчами, і навіть не для

того, щоб лікувати. Він прийшов, щоб дарувати спасіння і вічне життя, звільнити від рабства гріха, забравши з собою на хрест всі наші провини, нашу жадібність і жорстокість, нашу підступність

Аплодують тим, хто обіцяє швидкі і легкі рішення, не бажаючи вірити Христу, що легкий шлях зазвичай веде до пекла.

і безпринципність. І Христа не здивувало, що той самий натовп, який не дочекався розваг, безкоштовних харчів та напоїв, став вимагати, щоб Його розіп'яли. Месія не виправдав сподівання натовпу...

А чого б попросили сьогодні люди у Христа, коли б побачили, як Він входить, скажімо, до Києва, Житомира чи Дніпра? Безкоштовної якісної та смачної їжі? Якомога більше грошей без праці та

зусиль? Швидкого лікування набридлих хвороб та імпортного пійла? А може, попросили би «жахнути» з міномета по парламенту, щоб подивитись, як лежатимуть у кривавих калюжах чоловіки та жінки з депутатськими значками? Як-не-як — якась розвага... Що би ще попросили в Ісуса? А коли б Він відмовився задовольнити всі ці забаганки, то почали б шукати цвяхи?

Із тих часів, коли Ісус входив до Єрусалима, минуло більше двох тисяч років. Але і зараз переважна більшість продовжує чекати дива, простих рецептів для вирішення складних проблем — без важкої праці, без надзусиль. Аплодують тим, хто обіцяє швидкі і легкі рішення, не бажаючи вірити Христу, що легкий шлях зазвичай веде до пекла. Що причину власних проблем треба шукати в собі. Що коли хочеш, щоб усе навколо стало кращим — стань кращим. І немає іншого шляху до процвітання, ніж тяжка щоденна праця і щира віра!

«І коли Він наблизився, і місто побачив, то заплакав за ним, і сказав: «О, якби й ти хоч цього дня пізнало, що потрібне для миру тобі! Та тепер від очей твоїх сховане це» (Євангелія від Луки 19:41–42).

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

Тел. 72-39-32 // E-mail:
volyn10@i.ua

Повідомляємо читачам, що ціна приватного оголошення у «Цікавій газеті на вихідні» — **15 гривень за одне найменування + 5 гривень, якщо ви бажаєте розмістити на нашому сайті www.volyn.com.ua в рубриці «Господарські секрети».** Вартість оголошень про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить **40 гривень за один раз публікації + 15 грн (за сайт).** Вартість оголошення про послугу — **40 гривень + 15 (за сайт).** Оголошення, які виділені рамкою **+ 25 грн (за сайт + 25).** Вартість оголошення про згубу — **20 грн.** Оплата у відділеннях ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

● Продається трактор МТЗ-80 у робочому стані. Ціна договір-на. Тел. 067 30 01 072.

● НЕЙМОВІРНО, АЛЕ ФАКТ!

Берегиня лісового святилища Олена Рищиковець приходять сюди щодня прибрати та помолитися.

Кожна стрічка та хустка — це прохання про допомогу.

Фото Олександра ДУРМАНЕНКА.

стільки людей буває, особливо в неділю, після служби в церкві. Зараз такий час, що багато жінок не можуть виносити дитя або завагітніти, то приїжджають до хрестів. Наші добрі знайомі з Дібрівська поженилися, й у них довго не було дітей. Стали сюди навідуватися, й жінка народила двійнят. А вони стільки літ цього чекали. Хіба не диво Господнє? Хто просить із вірою, тому й дається, — такий висновок робить берегиня лісового святилища.

— В кого діти слабкі, то сюди несуть їхні іграшки й одягу. Кажуть, що допомагає. Помоліться щиро за свою родину й попро-

Мій Льоня був на фронті, а я тут постійно молилася за нього і за всіх наших солдатів. Отримали страшну звістку: син потрапив у полон до сепаратистів. Тоді ми запрягли з чоловіком коника й приїжджали сюди кілька разів на день. Льоню через місяць відпустили. Підлікували в госпіталі, й зараз син знову на війні...

В урочище Хрести люди ідуть зі своїми бідами та хворобами

Після щирої молитви немічні зцілюються

На українському Поліссі є чимало загадкових місць. Найвідоміше — лісове урочище Хрести, яке розташоване за селом Луко Володимирецького району Рівненської області. За місцевою легендою, у середині XIX століття однієї лютої зими серед дрімучого лісу замерзла родина старців. Вони не дійшли до найближчого хутора. Коли зійшов сніг, селяни знайшли їхні тіла й поховали мандрівних жебраків на кладовищі. А в лісі, на місці їхньої смерті поставили хрести. Згодом хтось із місцевих зауважив: якщо тут щиро помолитися, то прохання збувається. І стали сюди люди приходити, зав'язувати на хрести стрічки, рушники та хустки. Понад 150 літ ідуть сюди паломники. Щоби перевірити на собі чудодійну силу Хрестів, ми також відправились у неблизьку дорогу

Кость ГАРБАРЧУК

У селі Луко нашим провідником стала місцева жителька Олена Рищиковець. За її словами, від їхньої хати до Хрестів — десь два кілометри. Вона туди ходить, скільки себе пам'ятає, з дитинства. Зі своїм чоловіком регулярно прибирають в урочищі. А про загиблих старців відомо лише те, що їх було п'ятеро: чоловік, його жінка-поводир та троє діток.

— Вони йшли з Дібрівська в село Луко, але почалася заметіль. Сіли в лісі відпочити й, видно, так і заснули, — розповідає пані Олена. — Їх замело снігом, а задубілі тіла знайшли аж навесні. Наші люди поховали старців, а на місці смерті серед лісу поставили спершу одного хреста, а тепер їх там — 17 чи 18. Батьושка казав, що більше не треба. Ніхто не знав імен тих жебраків, які замерзли. Але одній бабусі приснився старець і сказав, що його звали Калістратом.

За словами жінки, вже багато літ в урочище ідуть люди з різними проблемами: хтось занедужав чи не ладиться сімейне життя. В кого яка гризота, з тим і звертаються. В їхніх краях про дивовижні зцілення передають із уст в уста вже багато літ.

Ми йдемо пішки, дорогу легко знайти за кольоровими стрічками, що зав'язані на деревах,

а наша провідниця пригадала недавній випадок, який стався з однією жіночкою зі Степангорода. Вона мала страшні рани на ногах, приїхала сюди, помолилася — і вони загоїлися. Щоб віддячити, прислала людей, які привезли сітку й цементні палі та зробили огорожу.

Пані Олена розповіла про дивовижний порятунок їхнього найстаршого сина Леоніда, який мешкає у Вараші. Він два роки відслужив миротворцем в Іраку.

— Я тоді тут так просила в Господа, щоб син повернувся живим, — Олена Федорівна витирає сльози. — Приїхав звідти

цілим, жодної подряпини. А тут нова біда. Коли розпочалася війна на Сході, то він одним із перших поїхав захищати Україну. Мій Льоня був на фронті, а я тут постійно молилася за нього і за всіх наших солдатів. Отримали страшну звістку: син потрапив у полон до сепаратистів. Тоді ми запрягли з чоловіком коника й приїжджали сюди кілька разів на день. Льоню через місяць відпустили. Підлікували в госпіталі, й зараз син знову на війні...

Серед лісу ще здалеку ми побачили яскраві стрічки та хустки на хрестах, ніби стоять десятки людей.

— Місце справді святе й намолене, як у храмі, — розповідає пані Олена. — Тут у вихідні

сідь для всіх здоров'я.

...У мене було таке відчуття, ніби перебуваю у церкві. На душі стало радісно та спокійно. Не знаю, може, це ефект самонавіювання. Раціональним розумом важко осягнути, що якимсь місцем у лісі має дивовижну лікувальну, майже чарівну силу. Але чомусь же люди ідуть сюди з усіх кінців України й навіть сусідньої Білорусі. Дивлюся й усвідомлюю: кожна стрічка — чийсь німе прохання про зцілення чи безмовний крик про допомогу. Це ж яка концентрація людського болю, а разом з тим — віри та надії...

● ДО ТЕМИ

Гора Хрестів у Литві

Ця католицька святиня (на фото) розташована за 12 кілометрів від міста Шяуляй по трасі Вільнюс — Рига. На пагорбі знаходиться приблизно п'ятдесят тисяч хрестів(!) різних розмірів: від величезних дерев'яних заввишки декілька метрів до натільних. Одне розп'яття було встановлене Папою Римським Іоанном Павлом II під час його візиту до Литви 7 вересня 1993 року

Безліч легенд пояснює, чому на цій горі з'явився перший хрест. За однією з них, його поставив невтішний батько, в якого вмирала дочка. Уві сні якась жінка повеліла йому зробити хрест і принести його на гору. Чоловік зробив, як було наказано. Коли ж повернувся додому, його зустріла донька, яка зцілилася. Як тільки чутки про диво поширилися, інші люди теж стали приносити сюди хрести.

Перша письмова згадка про святиню, датована 1850 роком, була пов'язана з повстанням 1831-го, в якому загинуло багато литовців. Місця їхнього поховання були невідомі. Невтішні родичі встановлювали хрести, щоб вшанувати їхню пам'ять.

Гора набула особливого значення в роки радянського правління, як символ опору. Нині це меморіал жертвам насильницьких депортацій з Литви, що були здійснені радянським тоталітарним режимом. На горі з'явилися нові хрести з написами, що розповіда-

Фото youtube.com.

ють про великі страждання і втрати. Кожен із них символізує одну мученицьку долю людини, насильно розлученої з рідною землею.

ТЕМА №1

«Капелан мусить заслужити довіру й повагу бійців», — каже отець Володимир Труш.

У День захисника України бійців і їхнього душпастиря вітав Президент.

«Освятить, отче, бліндаж, щоби за хлопців було спокійніше...»

Закінчення. Початок на с. 1

Галина СВИТЛИКОВСЬКА

Як і більшість волинських капеланів, отець Володимир має чималий стаж волонтерської діяльності. З початку бойових дій на Сході України разом із парафіянами — жителями 40-го мікрорайону Луцька — визначилися із пріоритетами. Їхня церковна громада зовсім молода, звели невелику капличку, де проходять богослужіння, взялися за будівництво храму. Але коли почалася війна, то люди з розумінням сприйняли ініціативу настоятеля про підтримку військових. Збирають кошти, зносять продукти, необхідні речі, а потім отець Володимир, скооперувавшись з іншими священиками, доправляє ті вантажі на Донеччину і Луганщину. Принагідно просив передати подяку всім благодійникам, бо лепта кожного однаково значима: і старенької жінки, яка віддає останню банку варення, і бізнесмена.

ЇХАВ ЗЕМЛЯК НА ЗАРОБІТКИ, А ОПИНІВСЯ НА ВІЙНІ

— А знаєте, що найцінніше на війні для солдатів? — усміхається

На передовій священик зустрів студента Волинської богословської академії Дмитра Дубіна.

наш гість. — Не зброя, не харчі й не одяг, а те, що зроблене для них дитячими руками. Я сам не раз бачив у бліндажах поруч з іконками малюночки, передані школярами, чув, як хлопці по кілька разів перечитують один одному листи від дітвори. Для бійців, які добровільно пішли захищати Україну, дуже

важливо відчувати, що росте нове покоління, яке поділяє їхні цінності.

Під час обох капеланських ротацій, кожна з яких тривала понад місяць, як розповідає отець Володимир, було чимало несподіваних і приємних для нього зустрічей. Гостював перед поїздом на Схід у батьків на Львівщині, там чув про

земляка, який, бач, втратив сором, поїхав на заробітки до Москви. Аж раптом на Донеччині на одному з опорних пунктів побачив того чоловіка зі зброєю у руках. Обнялися, і односельчанин пояснив: «Приїхав я на вокзал, уже й поїзд прибув. Але так на душі стало зле,

«**Хто відчув дух фронтового братства, тому важко зняти камуфляж і забути про війну. От і отець Володимир каже, що планує проситися на чергову ротацію.**

що розвернувся й пішов до військомату. Жінці гроші передаю, кажу, що доброї роботи ще не знайшов». А одного дня капелан наткнувся на передовій на свого вихованця.

— Коли я два роки працював інспектором Волинської богословської академії, то звернув увагу на дуже активного студента — Дми-

тра Дубіна. Він спочатку до Києва на Майдан їздив, відпрошувався із занять. А потім перестав ходити на навчання. Думали, що прогулює. Коли ж я зустрів хлопця серед бійців, то почувався так, наче з рідним братом побачився, — каже отець Володимир. — Сфотографувалися на пам'ять і домовилися вважати службу Дмитра тривалою академічною відпусткою.

Переглядаючи знімки, звернула увагу, що серед них є багато високохудожніх робіт, зокрема світлини фронтового фотокара 46-го окремого батальйону спеціального призначення ЗСУ «Донбас-Україна» Юрія Величка (позивний Фотограф), який тепер організовує свої виставки в різних містах, у такий спосіб розповідаючи про війну. Ось капелан отець Володимир Труш із Луцька в тісному солдатському бліндажі, ось його постать на даху зруйнованої будівлі, а довкола — огром неба. Знімок цей публікували різні солідні видання, бо він найкраще передає атмосферу на передовій: там люди справді ближче до неба. Наш співрозмовник згадує:

— Довелося мені відспівувати 24-річного бійця з Харківської області. Він керував взводним опорним пунктом і загинув під час обстрілу. Його командир і побратими, які мали доправити тіло в рідне село хлопця, попросили поїхати з ними. Це найтяжчий момент, коли ти бачиш горе батьків, і неможливо підшукати слова, котрі б втамували їхній біль. У зоні бойових дій я захоплювався багатьма молодими людьми-патріотами, яким не було ще 25, а вони командували старшими бійцями, проявляли справжній героїзм. Коли служив у 92-й окремій механізованій Харківській бригаді, там більшість хлопців розмовляли російською. Жартома називали тих, хто із західних областей, бандерівцями, а «западенці» навзаєм казали на них «москалі». Але в бою кожен знав, що можуть один на одного розраховувати, що всі — свої, у критичний момент прикриють.

Хто відчув дух фронтового братства, тому важко зняти камуфляж і забути про війну. От і отець Володимир каже, що планує проситися на чергову ротацію. А після Провід волинські священики вкотре організують волонтерську поїзду на Схід.

ВАЖЛИВО ЗНАТИ

Якщо постили — не розговляйтеся від пуза

Найголовніше правило великодніх застіль: не переїдайте, не зловживайте спиртним. Особливо це стосується тих, хто дотримувався Великого посту

— Ваш організм перестав виробляти ферменти, які відповідають за травлення м'яса, яєць і молочних продуктів. Чим довше ви обмежували себе в їжі, тим тривалішим має бути перехідний період. Надмірна «дегустація» ковбас та інших смаколиків загрожують проявами коліту, панкреатиту, холециститу, — застерігає завідувач гастроентерологічного відділення Луцької міської клінічної лікарні Віктор Конопельнюк.

Наші мудрі предки не випадково колись ділили одне свячене

яєчко, а паски пекли у четвер, бо свіжа випічка важка для шлунка. Не забувайте, що у великому шмат-

«**Перед завершенням посту потрібно пити більше води. Це допоможе організму зменшити навантаження від важкої їжі.**

ку духмяної здоби може міститися денна норма споживання калорій, тому ласуйте, але майте міру. Також лікарі не рекомендують починати великодню трапезу із міцних алкогольних напоїв. На честь світлого свята поставте на стіл якісне сухе вино. Каву, газовані напої теж краще не вживати.

Перед завершенням посту потрібно пити більше води. Це допоможе організму зменшити навантаження від важкої їжі. Можна на свято придбати слабогазовану мінералку, зокрема ту, що містить

магній. Цей мікроелемент знімає гіпертонус зі стінок жовчного міхура, покращує травлення. Мінеральна вода повинна бути кімнатної температури, вживати її потрібно за 15–20 хвилин до застілля.

За ранковим великоднім столом можете дозволити собі з'їсти круто зварене яйце, шматочок сирної паски та 100-грамову порцію нежирної шинки. З невеликої кількості легких страв має складатися і ваш обід. На вечерю — тушені овочі, кефір або йогурт. Вводити білкові продукти в раціон потрібно поступово. Добре, якщо є змога спочатку вживати біле м'ясо. А вже потім можна пробувати страви із свинини. Що стосується механічної обробки, то чим більше їжа

буде подрібнена, тим краще. Котлети і суфле безпечніші, ніж стейк. Сирими овочами і фруктами після посту краще не зловживати. Їх рекомендують запікати.

Корисно пити трав'яні чаї, які м'яко стимулюють жовчний міхур і підшлункову залозу. Ось рецепт смачного настою з імбиру, ромашки та лимона. Закип'ятити літр води, покласти у неї половинку цитрини, порізану скибочками. Зняти з вогню, додати кілька почищених шматочків імбиру і столову ложку сухих квіток ромашки. Дати настоятися, процідити і підсолонити медом. Чудовим є також поєднання ромашки і м'яти, такий чай сприятливо впливає на процеси травлення.

Велика сторінка для Пані

● РУКОДІЛЬНИЦЯМ

Матінко Божа, Діво Маріє, хай твоя ласка усіх нас зігріє

«Десять чоловіків падають до ніг жінки, а вона вибирає одинадцятого, який стоїть і дивиться в іншу сторону».

Михайло ВЕЛЛЕР, філософ і письменник.

● ТАК ПРОСТО

Сироватка — і лікар, і косметолог

Після скисання молока та його переробки залишається дуже корисний продукт — сироватка, яку господині найчастіше використовують для випічки або й просто виливають. І мало хто знає, що вона має дуже багато корисних властивостей, якими гріх не скористатися

Для здоров'я: Щодня натщесерце випиваючи 1 склянку сироватки кімнатної температури, ви збагатите організм не тільки необхідними мікроелементами (вона містить більше двохсот різних життєво важливих речовин), а й допоможете очиститися кишківнику. Особливо це корисно при хронічних закрепах. Високий вміст антиоксидантів у цьому продукті допомагає уповільнити процес старіння і нормалізувати роботу печінки, а також попередити розвиток атеросклерозу і вивести з організму зайву рідину, шлаки і токсини. Цей молочний продукт допомагає при неврозах, зупиняє вироблення гормонів стресу, є чудовим засобом для профілактики захворювань судин і серця. Після його вживання

зникає спрага і відчуття голоду. **Для краси:** Для відбілювання пігментних плям та ластовиння використовують свіжу сироватку з додаванням лимонного соку. Таку маску кілька днів поспіль наносять на шкіру на 10 хвилин. Сироватка, використана як маска для волосся, сприяє не тільки його зміцненню, усуває проблеми, пов'язані з підвищеною сухістю і ламкістю, а й добре вимиває голову без застосування шампуню, допомагає позбутися лупи. Завдяки їй волосся стає блискучим, слухняним, густим і росте швидше.

Умивання цим засобом знімає запальні процеси, а також зменшує глибину зморщок, покращує та освіжає колір обличчя, відновлює шкіру при сонячних опіках, усуває сухість і глибоко її зволожує, очищає. Тому такі компреси і маски мають чудовий антивіковий ефект. Щоб запастися сироваткою на довгий час, її можна заморозити кубиками в морозильній камері і зробити косметичний лід для протирання обличчя.

Для відбілювання пігментних плям та ластовиння використовують свіжу сироватку з додаванням лимонного соку.

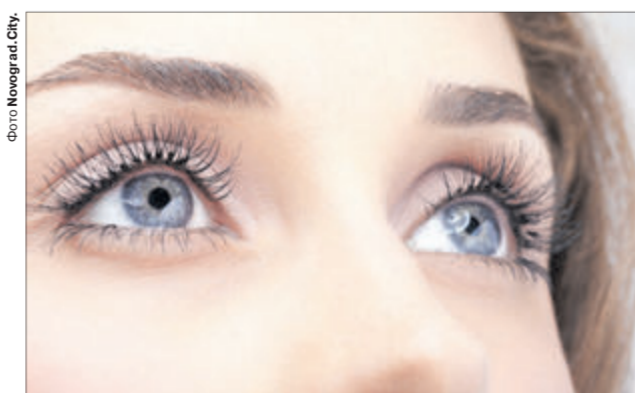
● СЕКРЕТИ КРАСИ

Вік видадуть очі

На шкірі навколо них з'являється найбільше зморщок через особливості її структури. Незалежно від типу після 25 років за очима треба доглядати особливо ретельно. Для них дуже корисні водні процедури — ванночки і примочки

Придбайте в аптеці борну воду, зробить слабкий відвар ромашки. Налийте у спеціальну ванночку, піднесіть її до очей і промийте їх. Можна робити і компреси. Два тампони вати

змочіть у борній воді, чаї чи тому ж відварі ромашки і прикладіть їх на 20 хвилин. Після цього на шкіру навколо очей подушечками пальців вб'йте жирний крем. Добре діє компрес із

настою шалфею чи кропу. Чайну ложку трави залийте двома склянками окропу на 15 хвилин, прикрийте. Після цього процідіть. Ляжте і прикладіть до очей та повік вологі тампони. Зберігайте настій у холодильнику. Ним можна користуватися 2–3 доби. А це секрет, відкритий японським ученим Йосімо Цуцумі. Він допоможе зберегти молодість і красу очей, зняти втому. Великим і вказівним пальцями натискайте на активні точки між внутрішніми кутками очей і переніссям. Так робіть хвилину. Повторіть 2–3 рази. Для того, щоб позбутися «гусячих лапок» навколо очей, натисніть великими пальцями точки, що розташовані на віддалі сантиметра від їхніх зовнішніх кутків. Повторіть кілька разів.

● КЛУМБА НА ПІДВІКОННІ

Індикатор сімейного щастя

Якщо цей вазон у розквіті сил — у доміці спокій та гармонія. Коли ж ледь животіє — тут оселилися тривалі негаразди

Аїхризон (дерево кохання і щастя) — із сімейства товстянкових (на фото). Родом він зі спекотної Мадейри, Марокко та Канарських островів. У природі росте у тріщинах крутих скель. А свою назву — дерево кохання — отримав завдяки оригінальним м'ясистим і ворсистим листочкам у формі маленьких сердечок. У висоту цей чагарник сягає 30–40 см. Існує кілька видів аїхризона, що відрізняються кольором і розмірами листків. Цвіте як навесні, так і влітку, випускаючи волоті з ароматними червоними або жовтими квітками-зірочками. Період цвітіння досить довгий — до 6 місяців (може втратити до 70% своєї крони, що є нормальним процесом і не повинно викликати занепокоєння). Догляд за аїхризonom досить простий. Найкраще ставити його на південних, східних і західних вікнах, де є яскраве сонячне світло, при цьому бажано забезпечити захисний

екран з тюлю (восени і взимку він не потрібен). Вазон необхідно регулярно поливати, але не перезволожувати, щоб уникнути ситуацій, коли листя жовтіє і опадає. Потребу рослини у воді легко визначити, трохи натиснувши на крону: якщо вона пружинить — усе гаразд, якщо ж млява — необхідно полити (не обприскувати).

Ідеальна температура для цього вазона навесні і влітку — 20–25 градусів тепла. Взимку, коли він перебуває у стані спокою, — до плюс 10. Аїхризон любить тісноту, тому горщик для нього повинен бути невеликим і неглибоким. У просторому він не цвістиме.

Основні способи розмноження — насінням і живцями. Перед посадкою пагони кілька годин підв'ялюють у темному місці. Потім укорінюють у вологому піску. Молоді рослини, що прийняли-

● ТРЕБА ЗНАТИ

Коли ведмедик забруднив лапку

Діти люблять м'які іграшки. Носять їх із собою всюди, сплять із ними. Тож вони швидко забруднюються. Але не викидати ж їх. Розкажемо, як можна почистити

Спосіб 1. Порохотяг. Іграшки можна почистити звичайним чи миючим пілесмоком, після чого висушити.

Спосіб 2. Ручне прання. Воно підходить для іграшок з неоднорідних матеріалів, наприклад, набитих тирсою. Для цього потрібна губка, щітка чи ганчірка, порошок для delicate прання або звичайний шампунь. Миючі засоби розчинити у теплій воді, змочити губку і обережно почистити м'яку іграшку, так, щоб вона не дуже намочилася. Потім просушити.

Спосіб 3. Прання в машині. На всіх іграшках вказано, чи можна їх прати. Якщо так, то запустіть цикл delicate прання. При полосканні можна додати трохи кондиціонера для білизни.

Спосіб 4. Сухе чищення. Покласти іграшки у великий пластиковий пакет, всипати туди півсклянки харчової соди. Закрити його і впродовж хвилини сильно потрусити. Після цього дістати іграшки і почистити щіткою.

● ТАК ПРОСТО

Перемо светр

Мабуть, кожна господиня скаже, що вона вміє це робити. Вклала у барабан пральної машинки, насипала порошок, увімкнула — і все. Але ж після такого прання одяг втрачає вигляд. Щоб улюблені кофтинки ще довго вам служили, перть їх за нашими порадами

Занурте светр у тазик із прохолодною або ледь теплою водою, додайте гель для прання і півчайної ложки кондиціонера для білизни. Збийте піну,

пропускаючи її через тканину. А потім залиште його у воді на 3—4 хвилини. Після цього помістіть в інший тазик і прополосніть під струменем води, доки

● ДОМАШНЯ АКАДЕМІЯ

Як відчистити чавунну сковороду

Із цим запитанням часто звертаються наші читачки

Існує безліч рецептів чищення поверхні чавунної сковороди від нагару. Досить ефективний з них такий: у 40-літрову каструлю, наповнену на 3/4 водою, влити пляшечку канцелярського клею (200 г) і кілограм кальцинованої соди. Кип'ятити емальовану хвилину 15, а чавунну — кілька разів. Навіть можна залишити на ніч у цьому ж розчині. Якщо нагар ззовні, купити у госпо-

дарському магазині рідке скло. Згідно з інструкцією вилийте його в оцинковане відро з водою, а коли закипить, занурте в нього всі гусятниці, інше металеве кухонне начиння і дайте ще трохи «проваритися». Предмети стануть як нові.

Інший спосіб: поставте сковорідку на плиту, перевернувши її догори дном. Залишіть на помірному вогні на дві години. Тоді зніміть, постукайте по ній, нагар відійде.

Можна скористатися і спеціальними гелями для чищення духовок чи тріфосфатом (продається в господарських магазинах).

● СІМ «Я»

Щоби Пасха не була липова

У дитинстві мене надзвичайно вразило оповідання про липову паску. У ньому йшлося про двох братів, бідного і багатого. Злидений прийшов до іншого позичити борошна на свято: божився, що відробить усе з лихвою. Та багатий відмовив. І ось придумав бідолаха вирізати паску з липи (бо ж без неї перед людьми у церкві буде соромно). Жінка піч напалила, аби трохи загоріла, — і вийшла у них прегарна пасочка. Та така вдалася, що аж багатий брат у церкві очей не міг відвести. Мабуть, мав він проблеми добрячі з совістю, бо тут же (у церкві) тихцем поміняв братову паску на свою. І ось удома ставить кожен із них свячене тісто на стіл...

У бідній хаті менший син, не знаючи секрету про липу, поспішив відщипнути «пахучого свята» — як побачили батьки, то завмерли — а тоді оцінили подію як Боже диво. Одночасно в іншій оселі за багато накритим столом родина пригнічено мовчала: за їхньою версією, здерев'яніла паска означала кару за черствість

Оксана
КОВАЛЕНКО,
мама

Тоді, у дитинстві, я довго і наївно думала, чому багачеві так важко не просто позичити — віддати рідному брату, обдарувати його. Що то за такі сімейні стосунки у них були раніше? Як їх виховували? У той час я не відчувала особливої любові до свого меншого брата, який, як і годиться, відібрав у мене однією лиш появою на світ добрячу частину мамині уваги. Однак, щоб аж так чинити з ним — такого моя ревнива дитяча душа і уявити не могла... Від батьків ми обоє чули, що назавжди є найріднішими людьми один в одного; у мами ми підглядали бажання, якомога більше полегшити життя своїй мамі. А ще добре пам'ятаю,

хрускотіло...», — повчала мене бабуся, посміхаючись на мої спроби рахувати піт... Я спостерігала, як вона радіє білосніжності борошна, прозорості олій (чомусь так і казала: «олій») і передчуттю свята?.. У цей день вона завжди була у піднесеному настрої... У її рецепті нічого не написано про доброту і людяність (рецепти таке не передбачають.) А їх же вистачало не тільки на своїх.

...Найліпша релігія — то добре серце. Таку фразу нині ширять інтернет-простором. У цьому — глибока правда. Добре серце невтомно здохне навколо себе усе, що може і допоки може. Здається, навіть із засвітів...

Іноді мої старші діти опираються оцій гарній українській традиції — розділити свято з бабусями і дідусем. Тут у них вибору нема. Вони ще не тямлять, що мають щастя «всотувати» унікаль-

Добре серце невтомно здобрує навколо себе усе, що може і допоки може. Здається, навіть із засвітів...

як бабуся з хвилюванням чекала в гості на Великдень рідкісного і поважного гостя — свою маму: перекладала туди-сюди ідеально складені речі, кидала тривожним поглядом на нас, онуків, — чи не встигнемо «розвести рейвах», підправляла на плиті рядочок розкішних пасок. Тоді для мене її метушливість була кумедною. Тепер розумію, як вона хотіла догодити отій старенькій згорбленій жінці з маленькими натрудженими руками... Саме та жінка, моя прабабуся Єфросинія, навчила бабуся Антосю багато працювати, думати про дітей, а про себе — аж наостанку... Тепер команда за родинним столом дуже омолодилася (іноді так шкода, що мій найменший син не встиг познайомитися з дідом і прабабцями); ми їмо паску не з печі, але за бабусиним рецептом.

Які секрети її смачної паски? «Побільше дріжджів і здоби, нехай гарно підійде — у тиші і чистоті, а тоді миси. Миси аж до 7-го поту! Щоб

ну родинну історію зі святом, шматочками спогадів, притлумленої печалі за тими, хто ще міг би бути тут. Їм ще важко розгледіти, що від минулого Великодня усмішки бабусь збагатилися новими зморшками, вони досі не помічають, що ті не сідають за стіл, поки не переконаються, що усім затишно і добре. Діти ще не вимірюють життя за принципом «як доживем». Вони, слава Богу, не мають такого досвіду, як дід з Полтавщини, який у голодний Великдень 1947-го — тоді 5-річна дитина — поспішав нарвати лободи на страву, поки не перехопили інші... Їм, таким молодосіньким, ще важко до глибини збагнути велике бажання українського люду, що лине в усі-усюди і до Бога уже який рік, «щоб скінчилася війна»...

Я вірю у хорошу силу пам'яті поколінь. Таке формується поволі — головне, щоби «працювало» джерело істинне, а не липове.
okovalenko74@gmail.com

● НА ПОВОРОТАХ ДОЛІ

Якщо дати свячену крашанку чужій дитині, то Господь пригостить на Небесах і твоє дитя...

Ярина мріяла бути схожою на свою вчительку Марину Львівну. Вона носила взуття на підборах. Гарно одягалася. Прикрашала блузку та сукенки елегантними брошками. І це дуже подобалося дівчинці. Вчителька була молоденька, щойно після інституту. Її родина жила у місті, в іншій області. Вона ж мешкала в сусідньому селі, куди Ярина ходила до школи. Історію викладала

Ольга ЧОРНА,
оповідання «Ярина і Марина»

Ярина гарно вчилася. Але десятирічки не закінчила. Бо середня школа — далеко. А вдома четверо молодших сестер і братів. Вона — найстарша — за няньку.

Брати і сестри підросли. А батько став ще сердитішим:

— Доки буде в дівках сидіти?..

Дівчина вдалася вродою. Тож коли Яків, старий парубок із сусіднього села, куди раніше ходила до школи, заслав сватів, батьки зраділи. Та й достатки в родині майбутнього зятя водилися.

Яків ревнував дружину до кожного стовпа і стовпчика. Не раз руку піднімав. Боялася свекрам поскаржитися. А ті нічого не знали, поки так побив, що молода жінка втратила первістка. Після того свекор пригрозив безпутному синові, що «заявить до органів, аби посадили». Батьки чоловіка до невістки ставились добре. І оскільки дітей, крім Якова, не мали, сподівалися, що доглядатиме їх на старості невістка.

Коли закінчувалися городні роботи, жінка ходила до бібліотеки. Там і подружилася колишня учениця зі своєю улюбленою вчителькою.

Ярині кортіло запитати, чому Марина Львівна залишилася вчителькою в селі. Щось про родину. Чому не вийшла заміж. Але не наважувалася.

У тридцять п'ять Ярина овдовіла.

— Ти не залишиш нас? — з тривогою запитала у невістки свекруха після похорону сина.

Ярина доглянула свекрів. Уже й самій за шістдесят. А Марина Львівна давно на пенсії. Як і раніше, приятельки навідуються до бібліотеки. Тепер їх у селі жартома називають професорками. Або: Ярина і Марина.

Навесні Марина Львівна застудилася. Ярина двічі на день провідувала хвору.

— Ярино, маю сказати дещо важливе. Я записала на вас своє майно (вчителька усіх своїх колишніх учнів кликала на «ви») і навіть подругу). Не багато я його нажила. Але ж треба комусь залишити.

— Дякую, але, певно, у вас родичі є, — спантеличено мовила Ярина. — А я... Мені свого добра вистачає. Якби діти були, а так...

— Нема в мене ближчої людини за вас, Ярино...

...Марину взяли з дитбудинку крихітним немовлям. А через два роки у прийомних батьків народилася власна донька. До Марини ставилася добре. Хоча рідній дитині тепер любові діставалося більше. Правди Марина не знала, тому гадала, що над молодшими завжди більше трясуться. І Неля — не виняток.

На останньому курсі інституту до Марини набивався в кавалери Руслан

Львівська художниця Наталія Курій-Максимів зображає незвичних анголів на склі.

Вона ніколи й не зізналася б про цей сором, якби не завагітніла.

з фізмату. Хлопець їй не подобався, тому взаємністю не відповіла. Після цього почав залицятися до молодшої Марининої сестри. Шукав вигідну партію. А ці дівчата саме те, що треба. Точніше, їхні батьки при посадах і статках.

Не минуло й трьох місяців, відколи Неля з Русланом почали зустрічатися, як хлопець запропонував їй заміжжя. Дівчина відповіла згодою.

Якось Руслан прийшов до їхньої квартири, коли Марина була вдома сама. Від хлопця несло спиртним. Сказав, що прощався зі своїми холостяцькими буднями. З цього дня усе й почалося. Сестрин наречений збезчестив дівчину. І пригрозив, аби мовчала, бо такий погосол пустить... Насправді ж, не хотів втрачати своє майбутнє сите життя.

Вона ніколи й не зізналася б про цей сором, якби не завагітніла. Розповіла матері про Русланову витівку. А той звинуватив в усьому Марину, мовляв, позаздрила молодшій сестрі, спокусила. І жінка не втрималася. У пориві гніву сказала Марині, що вона не рідна.

— І нехай на аборт! А після закінчення інституту — в село на роботу. У найвіддаленіший район! А краще — в іншу область. Подалі звідси. Назавжди! Мабуть, та, що тебе народила, така ж розпутна була.

А сестра зневажливо кинула:

— Повія!

Лікарі попередили: більше дітей у Марини не буде. А їй було боляче і байдуже. І хотілося втекти світ за очі. Батьки через знайомих знайшли роботу в сільській школі у сусідній

області. І заборонили приїжджати додому.

— Куди ж ви їздили влітку, під час відпустки? — здивовано запитала Ярина.

— До інститутської подруги. Дітей допомагала глядіти. Вона відразу після навчання вийшла заміж і народила двійню. А через півтора року — ще одну дитину. Катя сиротою була. Нікому допомогти. От я й проводила в неї «каникули».

— І ви більше ніколи не бачилися з батьками?

— Писала листи. Але відповіді не отримувала. І їздила. Здала бачила батьків, сестру... А потім померла мама. Катя прочитала в газеті співчуття і зателефонувала. Про похорон мене ніхто не повідомив. Батька також давно нема. А сестра й досі гнівається...

— Ви б Каті своє майно записали.

— Нема її тут. Молодша донька за кордоном живе. Забрала Катю до себе, коли та овдовіла.

Ярина витирала сльози.

— Що ж ви плачете, наче уроків не вивчили? — сумно пожартувала Марина Львівна.

А Ярина своє пригадала. Як боялася батькового гніву. Як хотіла вчитися, а змушена була глядіти молодших братів і сестер, які тепер про неї згадують вряди-годи. Як її молоде тіло гамселів підстаркуватий чоловік. Але найбільше болить втрата дитини, за душу якої вона молиться все життя. А на Пасху пригосає крашанками чужих хлопчиків і дівчаток.

...Ярина покрикує на курей, що розлінилися нестися. Треба ж назбирати яєць на свята. Марина Львівна їх розфарбує. В неї так гарно виходить. А на Великдень роздадуть біля церкви крашанки дітям. Старі люди казали: якщо дати свячену крашанку чужій дитині, то Господь пригостить на Небесах і твоє дитя...

● ЗНАЙ НАШИХ!

Витвір внесений до каталогу міжнародної спільноти майстрів, які працюють з яєчною шкаралупою.

Фото Олександра ФІЛЮКА.

Отримати такий подарунок приємно кожному.

цих хімічних елементів найбільше, тож вони менш крихкі. Майстер любить працювати з гусячими і страусиними, бо мають велику поверхню — є де розгулятися фантазії. До речі, страусини бере в Асканії Новій. Вважає їх найміцнішими. У них набагато більше кальцію, бо птахи там бігають на волі.

РОБИТИ ТЕ, ЧОГО НЕ ВМІЮТЬ ІНШІ, — ЙОГО ХОБІ

Пан Анатолій — митець-новатор. Він у постійному пошуку. Любить, як каже, робити те, чого інші не вміють. Минулого року, скажімо, винайшов ще одну унікальну техніку оздоблення яєчної шкаралупи — витягування. Завдяки їй, всупереч усім законам фізики яйце зростає у висоту. Скажімо, мало 9 сантиметрів, а витягнув до 24. Більше побоювався, щоб не звести нанівець роботу.

За свій винахід митець отримав сертифікат світового рівня. Як вдається витягувати шкаралупу — не розповідає. Зазначає лише, що над роботою доводиться сидіти довго.

— Якщо на звичайну писанку потрібно 2–3 години, то на мою — від тижня до місяця, а то й більше, — каже. — Складна композиція вимагає багато часу. Акцент роблю на обковку металом. Застосовую мідь, латунь, срібло. А це жорсткий матеріал. Обкувати ним складно. Треба виготовити кожен металевий елемент окремо, прикріпити його до шкаралупи. Для цього розробив спеціальні смоли.

Яйця Анатолій Бойко нерідко інкрустує напівдорогоцінним камінням — агатом, бірюзою, бурштином, яшмою. Окрім писанкарства, він освоїв ще багато інших технік мистецтва. Займається живописом, скульптурою, вишивкою, коренепластиком, плетінням із соломки, лози, виготовленням виробів зі скла, каменю...

— У Дубнівському училищі, яке закінчив (за спеціальністю пан Анатолій — різьбяр), нам викладали малюнок, живопис, скульптуру, ліплення, анатомію і композицію, — розповідає. — Здобуті знання стали хорошою базою для творчості. А потім учився сам. Методом проб і помилок.

Свою майстерність він передає учням і вже нині шукає собі заміну. Адже підводить здоров'я (нещодавно переніс дві операції), дається взнаки травма, отримана під час служби в армії.

— Хотів би взяти собі в помічники людину з художньою освітою, — каже майстер, — яка б мала фах викладача писанкарства, і передати їй свої секрети. А потім, можливо, відкрити студію з цього виду мистецтва. Адже в жодному волинському коледжі не готують таких майстрів.

Волинянин Анатолій Бойко кинув виклик знаменитому Фаберже

Народний умілець із Володимира–Волинського освоїв різноманітні способи оздоблення яєчної шкаралупи. Він робить її ажурною, виколуючи тисячі дірочок, вишиває металом, прикрашає напівдорогоцінним камінням, скручує у спіраль

Евгенія СОМОВА

СЕКРЕТІВ МАЙСТРА НЕ МОЖУТЬ РОЗГАДАТИ НАВІТЬ НАУКОВЦІ

У нього — найбільша в країні колекція декоративних яєць. Це засвідчено в Національному реєстрі рекордів України. На жаль, зараз їх залишилося трохи більше ста. Частина з них Анатолій Бойко, якого називають волинським Фаберже, роздарував. Одне — із тризубом — підніс дружині Президента Марині Порошенки. Вироби народного умільця є за кордоном. Їх можна побачити на виставках в Україні, Греції, Канаді, Італії...

Дивись на його колекцію і очей не можеш відірвати. Адже це не просто сувеніри, такі собі милі дрібнички, а шедеври.

Окремі з них — із секретом. Ну де ще побачиш яйце–шкатулку, у яку можна класти обручки, чи «мереживний світильник», або два і навіть три яйця в одному? Складно зрозуміти, як вдається майстрові помістити перепелине яйце у куряче, а те — в гусяче. Як не придивляється, жодних слідів склеювання не помічаєш.

Є в колекції Анатолія Ігоровича Бойка і яйця з портретами відомих людей, і бурштинові, викладені з крихти, причім так філігранно, що здаються витесаними із суцільного шматка сонячного каменю. Дивись на невагоме мереживне страусине яйце, узор на якому створений із кількох тисяч отворів (у майстра є світильник, у якому більше 6 тисяч дірочок), — і дивуєшся: як можна було їх стільки зробити на такому крихкому матеріалі! Адже кожен знає із власного досвіду, що ледь натиснеш

Найулюбленіша справа пана Анатолія — писанкарство.

— і шкаралупа розлітається вдруски. А в руках майстра вона наче пластилін: пан Анатолій різьбить її, виколує на ній дірочки, перетворює на мереживо і навіть скручує у спіраль.

— Коли корейка Хелен Кім Чжу, президент всесвітньої асоціації художників, що працюють із яєчною шкаралупою, ознайомила з моїми роботами, то сказала, що подібного не бачила, — розповідає Анатолій Бойко.

Його захоплення різьбою по яєчній шкаралупі розпочалося із суперечки з товаришем. Якось Анатолій зайшов до нього, той показав йому аналог яйця відомого ювеліра XIX — XX століття Карла Фаберже зі своєї колекції. Мовляв, таке не кожен зробить. Анатолій вирішив довести, що і він може. Але великому майстрові було легше, бо працював із деревом і каменем, а Бойкові

довелося з крихкою яєчною шкаралупою.

— Перечитав гору літератури, перебив не один кошкі яєць, поки виготовив щось подібне, — усміхається.

Спершу, розповідає, що тільки не використовував, щоб зробити яйце ажурним, — різав, свердлив шурупом, шліфував... Шукав інструмент, яким можна було б працювати. Але якось зайшов до дантиста — і зрозумів: стоматологічний бур — саме те, що потрібно. Правда, для страусинового яйця звичайні свердла не годяться. Необхідні алмазні. Майстер робить заготовки, як і для звичайної писанки — мие, видаває, сушить. Тоді береться за декор. Ніколи не малює ескізів, але завжди знає, що зобразить на писанці. Узор, як каже, тримає в пам'яті. У кожному виробі він зашифрує національні символи, тради-

“**Це не просто сувеніри, такі собі милі дрібнички, а шедеври. Окремі з них — із секретом. Ну де ще побачиш яйце–шкатулку, у яку можна класти обручки, чи «мереживний світильник», або два і навіть три яйця в одному?**”

ційні українські знаки. Вдалою чи ні буде робота, залежить і від якості шкаралупи. Пан Анатолій використовує яйця домашньої птиці. Найкращі — перші п'ять. З них робить найделікатніші речі. Пояснює це так: у птахів, які після зими починають нестися, в організмі накопичуються кальцій та кремній і переходять у шкаралупу. У перших яйцях

РЕКЛАМА

ПРОДАЖ • ГАРАНТІЯ • СЕРВІС • ДОСТАВКА

- міні-трактори
- сільгосптехніка
- запчастини (магазин)
- доїльні апарати

www.мінітрактор.укр
м. Луцьк, вул. Глушець, 55А
тел.: (0332) 24-20-04,
068-989-44-92, 066-150-89-10,
068-005-44-46 (магазин запчастин)

ЧЕТВЕР, 12 КВІТНЯ

1+1: 06.30, 07.10, 08.10, 09.10 «Сніданок з 1+1»... 07.00, 08.00, 09.00, 12.00, 16.45, 19.30, 00.40, 05.20 ТОН: «Телевізійна служба новин»... K-1: 06.30 «TOP SHOP»... ICTV: 05.40 Громадянська оборона... НОВИЙ КАНАЛ: 02.00, 03.00 Зона ночі... UKRAÏNA: 06.30, 07.10, 08.15 Ранок з Україною... СТБ: 06.55, 15.35 «Все буде добре!»

П'ЯТНИЦЯ, 13 КВІТНЯ

1+1: 06.30, 07.10, 08.10, 09.10 «Сніданок з 1+1»... K-1: 06.30 «TOP SHOP»... ICTV: 05.40 Громадянська оборона... НОВИЙ КАНАЛ: 02.00 Зона ночі... UKRAÏNA: 06.30, 07.10, 08.15 Ранок з Україною... МЕГА: 06.00 Бандитська Одеса... СТБ: 06.40 «Моя правда. Життя після «Анжелики»

СУБОТА, 14 КВІТНЯ

1+1: 06.00, 19.30 ТОН: «Телевізійна служба новин»... K-1: 06.30 «TOP SHOP»... ICTV: 04.35 «Факти. День»... НОВИЙ КАНАЛ: 03.00 Зона ночі... МЕГА: 06.00 Бандитський Київ... СТБ: 06.10 «Караоке на Майдані»

НЕДІЛЯ, 15 КВІТНЯ

1+1: 06.00 М/ф «Маша і ведмідь»... K-1: 06.30 «TOP SHOP»... ICTV: 04.35 «Факти. День»... НОВИЙ КАНАЛ: 03.15 Зона ночі... МЕГА: 06.00 Бандитська Одеса... СТБ: 06.55 «Хата на тата»

Що віщують зорі

Гороскоп на 9-15 квітня

A series of horoscope entries for different zodiac signs: ОВЕН, ТЕЛЕЦЬ, БЛИЗНЮКИ, РАК, ЛЕВ, ДІВА, ТЕРЕЗИ, СКОРПІОН, СТРЕЛЕЦЬ, КОЗЕРІГ, ВОДОЛІЙ. Each entry includes a small icon of the sign and text describing the forecast for the week of April 9-15.

● ПАЛЬЧИКИ ОБЛИЖЕШ!

З хорошим соусом можна з'їсти навіть капелюх

Фото partyservice-grominis

Ця французька приказка – яскраве підтвердження відомої кулінарної істини: такому доповненню до основної страви під силу не тільки надати їй оригінального, насиченого смаку, пікантних ноток, розкрити нові відтінки, а й навіть виправити помилку в приготуванні. Тож соуси – справжня знахідка для кухаря. Підійдуть вони і для запікання основних страв та заправки різноманітних салатів

БОЛОНЬЄЗЕ

Фото 100 menu

Смачний м'ясний соус добре відомий гурманам і просто любителям італійської кухні. Нині він використовується не тільки з пастою, як це було століттями, а й з піцою, салатами, лазаньєю тощо. Назву соус отримав від міста походження — Болоньї, що заслужено вважається кулінарною столицею Італії

додаємо за смаком сіль та перець і ще раз перемішуємо.

До речі

Соус чудово зберігається в замороженому вигляді 3–5 місяців.

Оригінальний рецепт болоньєзе містить традиційний для італійської кухні продукт – панчетту. Якщо її немає, використовуйте звичайний бекон чи нарізане тонкими пластинками куряче філе, обвалюючи його в солі, перці та одній із трав (розмарин, кмін або базилік).

Щоб соус болоньєзе вийшов ніжнішим або менш кислим – додайте молока чи вершків.

Інгредієнти: по 250 г свинячого та яловичого фаршу, 3–4 консервовані помідори, 150–200 г томатної пасту, 80–100 мг панчетти, 1 цибулина, 1 середня морквина, 2 стебла селери, 100 мл сухого червоного вина, 8–10 зубчиків часнику, базилік (бажано свіжий), оливкова олія, 150–200 мл молока або вершків (за бажанням).

Приготування. Змішуємо обидва види фаршу. Дрібно нарізаємо панчетту, овочі (з консервованих помідорів зняти шкірку), розтираємо часник. Глибоку велику сковороду змащуємо оливковою олією (1,5 ст. л.), розігріваємо, зсипаємо в неї панчетту, подрібнені овочі й обсмажуємо, помішуючи. Через 10 хвилин додаємо фарш, але деякий час обсмажуємо окремо, відсунувши овочі і панчетту, через

5–8 хвилин змішуємо. Якщо, крім вина, використовуватимете ще й молоко або вершки, додайте їх на цьому етапі і залиште всотуватися у фарш на 5–8 хвилин, збільшивши вогонь. Далі вливаємо вино і знову ретельно перемішуємо. Додаємо томатну пасту і консервовані помідори, ретельно розминаємо їх на пательні. У майже готовий соус висипаємо дрібно посічений базилік і тушуємо на найменшому вогні. Обов'язково привідкрити кришку сковороди, щоб рідина випаровувалася. Так тушуємо болоньєзе мінімум 2 години, помішуючи кожні 15–20 хвилин. Якщо соус виходить недостатньо густий, відкрийте більше кришку або збільшіть вогонь. Через 2 години соус можна знімати, однак чим довше він тушується, тим краще! Наприкінці

ТАРТАР

Як і багато інших страв, запозичених із французької кухні, цей соус став кулінарною класикою. Його подають до овочів, м'яса, використовують для бутербродів. Але найкраще він поєднується саме з морепродуктами

фото cookbook.in.ua

Швидкий

Якщо вам забажалось приготувати тартар, коли основна страва вже холодне, або ж хочеться обійтися мінімальним набором інгредієнтів, спробуйте швидкий рецепт

Інгредієнти: 200 мл майонезу, 5–7 пір'їн зеленої цибулі, 1 невеликий маринований огірок, 2 зубчики часнику.

Приготування. Гострим ножом дрібно нарізати зелену цибулю та огірок – щоб вони відчувалися в соусі, але водночас він мав однорідну консистенцію. Часник розтерти з сіллю або пропустити через прес. Додати майонез, ретельно вимішати. Накрити кришкою і настоювати 20–30 хвилин, але можна подавати і відразу.

До речі. Щоб урізноманітнити смак, поріжте до соусу невеликий пучок петрушки, кропу чи естрагону. Це, звичайно, не класичний рецепт, але можуть вийти цікаві варіації.

Традиційний

Не бійтеся великого набору інгредієнтів – готується соус доволі просто. Освоївши цю нескладну справу, ви щоразу матимете свіжий натуральний тартар. Кажуть, спочатку до

його складу входили тільки круто зварені жовтки, олія, цибуля. Нині список значно ширший, але ці три компоненти обов'язкові

Інгредієнти: 2 варені і 2 сири яєчні жовтки, 120 мл сметани (жирність 15%), 120 мл олії, 1 ст. л. каперсів, 5–7 пір'їн зеленої цибулі, 1 великий маринований огірок (або 4–6 корнішонів), 2 зубчики часнику, 30 г французької гірчиці, 50 мл лимонного соку, сіль, перець.

Приготування. Розтерти гірчицю, варені й сири жовтки до однорідності, тонкою цівкою поступово вливати в них олію. Робити це слід повільно; додавати нову порцію тільки тоді, як попередню повністю збили із сумішшю, інакше соус розшарується. До однорідної маси додати сметану, каперси, подрібнені цибулю, часник та огірки, посолити, поперчити, влити лимонний сік і добре перемішати. Зберігати можна у щільно закритій тарі в холодильнику до трьох днів. У домашньому соусі, на відміну від магазинного, немає консервантів, тож і термін придатності короткий. Втім, він виходить таким смачним, що рідко залишається довше зазначеного часу.

БЕШАМЕЛЬ

Цей знаменитий соус не випадково такий популярний і, окрім класичного рецепта, має багато варіацій, адже він підходить практично до будь-яких страв, з ним чудово гармонують м'ясо і риба, овочі, рис

фото cookbook.in.ua

Інгредієнти: 750 мл молока, 50 г масла вершкового, 2 ст. л. борошна, 2 ст. л. олії, сіль за смаком.

Приготування. Розтопіть вершкове масло з олією в сковороді або сковороді, додайте просіяне борошно, ретельно вимішайте. Поступово вливайте молоко, не перестаючи мішати і розтирати грудочки.

Доведіть до кипіння при постійному помішуванні. Посоліть за смаком і варіть на повільному вогні, помішуючи, 8–10 хвилин. Якщо вам подобається не дуже густий соус, додайте більше молока, якщо любите густіший — варіть довше, поки не доведете до бажаної консистенції.

МАЙОНЕЗ ДОМАШНІЙ

Часто можна почути, що майонез шкідливий. Це справді так, адже містить чимало емульгаторів та консервантів. Проте жодне свято не проходить без страв, у яких цей соус просто необхідний. Як бути? Приготуйте якісний домашній майонез

Інгредієнти: 2 курячі яйця (або 8 перепелиних), 300 мл олії, 1,5 десерт. л. гірчиці готової, 1,5 ч. л. цукрової пудри, 0,5 ст. л. лимонного соку, сіль.

Приготування. Відділити жовтки від білків. Жовтки з гірчицею добре розтерти до стану однорідності. Поступово підливаючи тонкою цівкою олію, розтирати, поки суміш почне загустіти. На цьому етапі додати половину норми соку лимона – майонез повинен побіліти. Не припиняючи розтирати, потроху додавайте олію і розтирайте, щоб не було розшарування майонезу. Коли витратили більше половини олії, всипте цукор та сіль, ретельно перемішайте, а тоді поступово вливайте решту олії. Додаючи в майонез приправи за смаком (перець, карі, часник, зелень тощо), зможете надати йому особливих відтінків. Дайте соусу настоятися 15–20 хвилин і заправляйте ним улюблені салати.

САЛЬСА

Гострий пряний соус мексиканці традиційно їдять із чипсами або кукурудзяними коржиками (тортілья), із м'ясом та рибою. У Південній Америці сальса може бути й самостійною стравою. Вона має чимало різновидів, а об'єднує їх використання томатів і перцю чилі (або іншого гострого перцю), що й надає йому пікантності. Після приготування сальсу витримують не менше доби в холодильнику, щоб усі аромати і смаки стали єдиним цілим. Один із варіантів – швидка сальса з консервованих томатів, приготувати яку можна будь-якої пори року

фото cookbook.in.ua

Інгредієнти: 500 г помідорів у власному соку, 2 перчики халапеньо або чилі, 1 цибулина (біла), 1 зубчик часнику, 2 ч. л. подрібненого кропу, 2 ч. л. солі, 2 ч. л. цукру.

Приготування. На розігріту сковороду вилити помідори, злегка обсмажити, щоб розм'якли. Тим часом перець халапеньо помити, розрізати навпіл і ретельно ви-

чистити серцевину (працювати з ним краще в рукавичках, щоб не отримати опіків). Часник і цибулю, покраяну чималими шматочками, висипати у чашу блендера, додати нарізаний дрібно перець і збити до однорідної маси. Додати трохи томатів, знову збити, потім – решту помідорів разом із соком, сіль, цукор і ще раз вимішати, щоб

рівномірно розподілити спеції у томатній масі. Готовий соус тримають у холодильнику.

До речі. У цьому рецепті не варто замінити помідори, консервовані у власному соку, ні томатною пастою, ні кетчупом. Єдина альтернатива — свіжі помідори в сезон, коли вони соковиті й ароматні.

● «Гарбуз із секретом»

«Волосся, як у Циганкова... Та це ж — Пеппі Довгапанчоха!»

Шкода, що мало хто з читачів зрозумів, що не завжди, коли ставиться запитання про футбол, насправді йдеться про той самий футбол

Грицько ГАРБУЗ

Тож спочатку нагадаємо це кверзюче для більшості з вас запитання від 16 березня.

«ГАРБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ» — 11 (2018)

Волосся, як у Циганкова, хоча тато — король на континенті, звідки у світ вийшли Джордж Веа і Д'ємерсі Мбокані. Батько, до речі, раніше займав пост, який поєднує назву головного гравця одеського «Чорноморця» і цю команду загалом.

Наш герой має фантазію не меншу, ніж та, що бурлить після програного матчу у екс-тренера донецького «Шахтаря» Мірчі Луческу чи під час виховної бесіди з футболістами у президента ФК «Волинь» (Луцьк) Віталія Кварцяного.

А силу — як в однофамільця граючого тренера рівненського «Кардинала», тому й легко справляється зі своїм товаришем, іменем якого називають гравців московського ЦСКА.

Носить «форму» кольору прапора УРСР, а ось з гетрою наш герой легко обмінюється би із Томасом Мюллером чи Робіном ван Персі.

Ще мешкає з другом. Кумедним і товариським. Хоча, коли нещодавно вболівальники порівняли із цим другом форварда «Зорі» Юрі Фрейтаса, то згодом це дуже не сподобалося...

До речі, країна, в якій проживає, фанатіє від Златана. Хоча він так ніколи і не вигравав «Золотий м'яч». А ось якщо від кількості «Золотих м'ячів», які здобували Мессі і Крістіану Роналду, відняти кількість «Ballon d'or», що вручали Андрію Шевченку, то й дізнається він нашого героя.

Назвіть однойменну з нашим героєм книжку, яку ми заховали у гарбузі.

На жаль, правильну відповідь — «Пеппі Довгапанчоха» — надіслало лише двоє читачів. Тож

Переконані, не тільки футболісту київського «Динамо» Віктору Циганкову, а і його дідусям та бабусям подобалась ця героїня. Астрід Ліндгрєн (1907 — 2002) опублікувала перші три книги про дівчинку Пеппі з 1945 по 1948 роки. Ще шість вийшли друком з 1969-го по 1975-й, а дві останні 1979-го та 2000-го.

цього разу і жеребкування не треба було проводити. **Свої законні 100 гривень отримають Валентина Шевчук із села Мирне Горохівського району** («Чесно кажучи, у футболі я не дуже розбираюся, тому подумала, що запитання не для мене. Зате син Роман із тим м'ячем спав би, здається, — знає всі команди, не пропускає теле-трансляцій... Тому взяв розгадувати він, а потім приходить і каже: «Мам, але відповідь — зовсім не про футбол. Там все збігається із героїнею книги, яку читаю, — «Пеппі Довгапанчоха». Ця чудернацька дівчинка таку силу має, що у 9 років коня піднімає!» Ох, і сміху ж було...») і **Юлія Самохвалова із Києва** («Веселеньке запитання, — трубку підняв її чоловік Василь. — Живемо ми в Києві, а в дружини є подруга із Західної України. Так-от одного дня вона переслала фотокопію цього запитання із вашої газети, бо ми її ніколи не бачили, і попрохала, щоб допомогли з відповіддю. А оскільки в нашій родині

«Передплатити «Цікаву газету на вихідні» можна і в Києві — у будь-якій точці країни!»

по футболу — я, то... То, прочитавши, зрозумів, що зовсім не про копанку тут мова. Перша версія у мене була — Пітер Пен («Волосся, як у Віктора Циганкова...»), але потім пішло про африканського короля, різні гетри, то зрозумів, що це ж героїня всесвітньо відомої шведської письменниці Астрід Ліндгрєн Пеппі Довгапанчоха! Додали ви нам настрою!».

Пане Василю, передплатити «Цікаву газету на вихідні» можна і в Києві — у будь-якій точці країни — так що запрошуємо стати нашим постійним читачем. Або відшукати завдання на сайті volyn.com.ua, що-

правда, тоді ви втратите кілька днів.

Перед тим, як оголосити нове завдання, просимо переможниць надіслати в редакцію копії першої та другої сторінок паспорта, а також ідентифікаційного коду.

Тепер — нове випробування. Сподіваємось, хоча б цього разу за родинним столом на Пасху ви його подужаєте.

«ГАРБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ» — 14 (2018)

Жив-був у Москві (з пісні слова не викинеш — це справді відбулось у «златоглавій») один незвичний «зодчий». 100 років тому він отримав завдання створити щось таке, що б об'єднало людей, заспокоїло. Бо часи тоді були непрості. Революція, громадянська війна... Якщо Ленін уже зліз із броньовика, то п'яні матроси-альбатроси, коли в них розв'язувався язик, починали жаліти, що втратили царя-батюшку. Одним словом — шум, гам, сварка-бійка, «опять власть меняется»... Тоді він звів

незвичний «будинок», який змінив градус напруги і об'єднав усіх (хто подумав про дім розпусти, то це — неправильна відповідь, а свідчення міри вашої багатоті уяви).

А секрет полягав у тому, що однопартійців він селив на одному поверсі. Якщо ви прихильник селянської партії, будь ласка, — вам перший, боретесь «за Чорноморську республіку» — другий, подобаються політсмаки «зайчиків» — третій і т. д. Оскільки в той час перемагала більшовицька партія, то вона й отримала найвище поселення, зверху якого на всю житлову площу майорів стяг кольору крові, пролітої за її ідею. Між поверхами, до речі, всюди вивішували білий прапор — нейтральна територія (хоча злі язички казали, що це просто не дали житла прихильникам білогвардійців, які програвали, і вони оселилися між поверхами).

На фасаді «будинку» майстер прибив табличку із назвою приміщення. Це було гасло, яке за тодішньою модою на аббревіатури скоротили до короткого слова. Щось на зразок імен Даздраперма («Да здравствует Первое Мая») чи Кукуцаполь («Кукурудза — цариця полів»). Цей заклик по-сучасному можна перекласти так: «Агресивній формі російського націоналізму і Зневірі — запровадити Санкції і оголосити Відлучення». Якщо підберете влучні синоніми — розшифруєте попереднє звучання гасла, а з перших його букв складете слово — назву «будиночка». До речі, підозрюю, що в особливі дні цей «політдім» є і у вас дома. Правда, жіночки?

То що ми заховали у гарбузі?
Слово-відповідь треба надіслати до **16 квітня** тільки у вигляді sms-повідомлення на номери: **0501354776 і 0672829775** (наприклад: «Відро», «Три яблука», «Марадона»).

Увага: з одного номера можна відправляти лише одне sms! Цей номер і братиме участь у жеребкуванні при розіграві призових 200 гривень, якщо правильних відповідей буде більше двох.

А ще спеціальний приз — 150 гривень — отримає той, хто в листі на поштову адресу (43 025, Луцьк, просп. Волі, 13) чи електронну (tsikava.gazeta@gmail.com) найяскравіше опише, як шукав чи шукали правильну відповідь.

До зустрічі!

SUDOKU

Правила нескладні: заповніть порожні клітинки цифрами від 1 до 9 так, щоб у кожному рядку і кожному стовпчику не було двох однакових цифр.

Склав Леонід МАНЧИНСЬКИЙ.

			7					5
4			2		7			8
					9			6
			5		8			
7	2				9	4		
	6		1					
4			5					
8	7		4					3
1				6				

Відповіді на кросворд SUDOKU, опублікований 30 березня

Відповіді — у наступному номері «Цікавої газети»

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД ВІД 30 БЕРЕЗНЯ

По горизонталі:

6. Вкладиш. 7. ВДУ.
8. Вйо. 9. Всеслав.
11. Воклюз. 12. «Волинь». 14. Вавилон.
15. Вал. 16. В'яз.

По вертикалі:

1. Виделочка. 2. Вкіс.
3. Вакса. 4. Вила.
5. Войовниця. 9. Вплив.
10. Волан. 13. Вир.

Усміхніться!

:) :) :)

Допомагаючи вчитися своїм дітям, я отримав ще одну вищу, одну неповну вищу і ще три середні освіти.

:) :) :)

Підходить хлопець до батька:

— Тату, ти обіцяв дати мені одинадцять доларів, коли я отримаю з математики «5».

— Так.
— Позавчора я отримав «2», учора — «2» і сьогодні — «1», разом — «5».
— Ось тобі один долар і ще один, разом — одинадцять.
:) :) :)

— Офіціанте, чому ваші котлети пахнуть горілкою?! Офіціант, відступаючи від столика на кілька кроків: — А зараз?

● НІЧОГО СОБІ!

Такий іконостас – єдиний у світі!

Отець Степан із гордістю демонструє роботу своїх парафіянок-рукодільниць.

Foto vilne.org.ua.

● ВІКНО У СВІТ

Фолькер Крафт збирав свою великодню колекцію понад півстоліття.

Foto pustunchik.ua.

Його дерево зацвітає писанками

У Європі та Північній Америці існує повір'я, що заєць розмальовує писанки та ховає у саду. Тож батьки напередодні готують корзини з крашанками й подарунками, а після недільної служби діти виявляють «гніздо» пасхального кролика

Надія САВКА

Великодній заєць як символ родючості і багатства набув популярності в Німеччині з XVI століття, а згодом поширився по всьому світу. Проте в Австралії яйця приносить пасхальний білбі — так намагаються популяризувати знання про цей вид тварин, який перебуває на межі зникнення.

Усі більш як 10 000 пасхальних яєць — справжні, хоч і порожні всередині.

А у прикрашанні дерева великодніми яйцями ніхто не перевершив Фолькера Крафта із німецького містечка Заальфельд. Біля його дому щороку розцвітає писанковим різнобарв'ям незвичайна яблуня. 1965 року Крафт декорував молодий саджанець вісімнадцятьма писанками. Відтоді колекція постійно поповнювалася: дещо чоловік купував сам, щось дарували друзі та родичі, пізніше

до його хобі долучилося чи не все місто. Коли ж слава про великодню яблуньку поширилася й за межами Німеччини, Фолькеру стали надсилати розписані яйця з різних куточків планети. Гостинний господар залюбки приймає усіх охочих помилуватися писанковим деревом, екскурсії до унікальної цікавинки безкоштовні. Усі більш як 10 000 пасхальних яєць — справжні, хоч і порожні всередині. Є тут і прості, розфарбовані дитячими руками, і справжні мистецькі витвори.

А минулоріч перед Великоднем у Чернівцях учасники першого фестивалю-конкурсу «Розквітай, писанко!» представили 49 пасхальних дерев, на яких презентували традиційні писанкові орнаменти та власні витвори. Звісно, це далеко не яблуня Фолькера Крафта, але початок є!

У США писанки використовують у захопливій великодній грі — катанні яєць по похилому газону. Наймасовіші упродовж багатьох літ ці змагання — на території Білого дому за участю президентської родини. До речі, притаманна така забава і нашим польським районам, але для зручності тут використовують жолобок із листа шиферу.

Foto pustunchik.ua.

Коли Пасха рання, на білому килимі снігу різнобарв'я писанок здається ще яскравішим і більш урочистим.

«Жодна світлина цієї краси не передасть — треба бачити на власні очі!»

Так кажуть люди, котрі приїжджають з усіх усюд, аби подивитися на унікальний іконостас у храмі Покладення Ризи Пресвятої Богородиці Української автокефальної православної церкви, що в невеличкому селі Тютків Тербовлянського району Тернопільщини

Foto ternopil.depo.ua.

Надія АНДРІЙЧУК

Апоглянути і справді є на що! Вісімнадцять образів в одному стилі вишиті бісером із дотриманням усіх церковних канонів, обрамлені дерев'яним липовим каркасом і об'єднані у триярусний іконостас. Завдяки грі світла на намистинках зображення святих здаються об'ємними, немов живими, а зайві

Працювали над незвичайним іконостасом більш як півтора року, кожен образ вишивала окрема родина.

Дерев'яне мереживо, вирізьблене Олегом Мамедовим, викликає подив і захоплення.

Суканець. Він і запропонував громаді таку ідею, і знайшов майстрів, які допомогли її втілити. Священик запевняє: унікальність полягає в тому, що ніде у світі немає цілісного іконостасу, в якому всі образи вишиті вручну бісером. «Ми хотіли мати щось ексклюзивне, але водночас і близьке людям. Мальовані іконостаси створює часто один художник. А це — роботи простих людей, наших вишивальниць. Вони місцеві, декотрі живуть за кордоном. Ми спільно радилися, підбирали кольори», — розповідає отець Степан.

Працювали над незвичайним іконостасом більш як півтора року, кожен образ вишивала окрема родина. Як стверджують мисткині, загалом на створення 18 ікон, що разом мають площу 7,12 квадратного метра і вагу 17,724 кілограма, використано близько 1,5 мільйона дрібних намистинок.

Тепер парафіяни планують вишити бісером Хресну дорогу, поставити у храмі два образи заввишки у людський зріст. Що ж — побажаймо їм успіхів у благородній справі!

відблиски «приховує» спеціальне скло, яким покриті ікони. Не менше захоплення викликає і різьблене — немов з мережива — світле обрамлення образів роботи майстра Олега Мамедова. Долучилася до справи й іконописна школа Леоніда Бачинського та дизайнер-ілюстратор Олена Трубанова.

Натхненником та організатором створення такої краси є настоятель храму отець Степан